ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

EURIPIDIS HECUBA

AD FIDEM

MANUSCRIPTORUM EMENDATA

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM
RATIONES REDDENTIBUS
INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSÆ JUVENTUTIS.

LONDINI:

Impensis G. & T. WILKIE, Pater-noster Row.

M.DCC.XCVII.

MVSEVM
BRITAN
NICVM

Ἡ τελευτὴ Ἑκάβη citatur ab Eustath. in Iliad.
198. 20. sed locum non invenio, nisi sit 831. ubi ta
si sit, aliquid omissum esse videtur. — Hecuba
Euripidis citatur etiam in Il. Z. 518. 32. qui locus Troad.
desit. V.

PRÆFATIO.

QUID in hac Euripideæ Hecubæ editione præſtare conatus ſim, paucis exponam. Nihil hic exquiſiti aut reconditi expectandum; tironum uſibus hæc opella potiſſimum deſtinata eſt.

Primum hoc operam dedi, ut textus, ſi non omnino emendatus, pleriſque ſaltem cæteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium eſſe judicavi, nihil, niſi monito lectore, novare; præſertim, ſi qua ex conjectura lectio admittenda videretur. Quocirca editionis Aldinæ lectionem ſemper memoravi, niſi forte paucis in locis, quæ ad communem errorum fontem pertinerent, cujuſmodi eſt Doriſmus iſte μάτηρ pro μήτηρ et terminationis ι ſive ιν additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, pleraſque præterquam aperte vitioſas, enotavi; ſed auctoritates, quibus ſingulæ nituntur, non ſemper curioſe enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere verſati erant cæteri editores, ut teſtimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari poſſent. Quotieſcunque Euripidis loca ab antiquo quopiam ſcriptore cum varietate lectionis laudari memineram, ſedulo monui. Hujus rei inſigne exemplum reperies verſu 574.

In vocibus per craſin conjunctis, ut κἄτι, κἀν, κἂν (i. e. καὶ ἐν, καὶ ἂν) et ſimilibus ſcribendis, rationem a vetuſtioribus MSS. ſervatam diligenter ſecutus ſum. Iota ſcilicet nuſquam addi oportet, niſi ubi καὶ cum diphthongo craſin efficit, ut in κᾆτα pro καὶ εἶτα. Hoc poſt alios monuit Daweſius.

Ἀεὶ, Pierſono jubente, Brunckio non nolente, ſemper ſine diphthongo ſcripſi, idem facturus in ἀετὸς, κλάω et κάω.

Brunckius ſecundas futuri paſſivi indicativi perſonas in ει ſemper, non in η, terminavit; ſecundas etiam præſentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe

poſtulat, ut vocalis corripiatur in indicativo, producatur in ſubjunctivo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque cauſæ quicquam eſt, quare codicum auctoritas objiciatur. In his enim rebus nulla eſt codicum auctoritas. Satis conſtanter ει pro η præbent Ariſtophanis editiones. Pauca tamen loca ſunt, ubi altera terminatio in aliquo MS. non exſtet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro η offerunt MSS. Quod ſi in hac re et ſimilibus aliquoties aut meo aut typothetarum errore peccatum eſt, ignoſcet æquus lector, ſecum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujuſmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipſum oblitum eſſe video v. 255, ubi κακύνει adeo reponendum in addendis monui.

In Hecuba, ut a me edita eſt, neque omiſſi verborum augmenti, neque admiſſi in paribus ſenariorum locis anapæſti exemplum occurrit. Locus unicus, qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipſo Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus eſt. Et cum rariſſima omnino ſint

talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptiſſima pene omnium fabula, reperiantur, plane perſuaſum habeo, non licuiſſe in Attico ſermone augmentum abjicere.

Altera quæſtio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapæſtum admiſit aut retinuit Brunckius, omnes conſentiunt MSS. In altero, v. 788. lectio ejus uno tantum codice nititur. In altero, 385. (τοὔνομα pro ὄνομα) ſatis auctoritatis pro ἄνομα ſtat, ſi auctoritas in re tantilla deſideraretur.

Brunckius, qui anapæſtos in ſecundo et quarto ſenarii loco ſubinde defendit, fatetur tamen Tragicos hanc licentiam, quantum poterant, vitaſſe. Quidni igitur ſemper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An caſu et incuria eos has maculas ſudiſſe arbitrabimur? Adde quod MSS. auctoritate, ſcriptorum citationibus, et criticis argumentis exemplorum, quæ in hanc partem laudari ſolebant, numerus jam valde imminutus eſt.

Aliam ipſe rationem adjicio, quæ ſi vera eſt, omnes, opinor, anapæſtum paribus ſenarii

1

2

3. Pro γὰρ ἐοὶ πάντοτον, Suppl. 479. Duportus legit: γὰρ ἀεὶ πάντοτον. Quare, nescio; nisi metuebat anaestum in 3°. loco. Markl. in E. Suppl. 478.

4

5

6

7

8. In propriis Nominibus admittuntur. E. Phoen. 176.

rii locis ſemper excludendum eſſe ultro agnoſcent. Hanc rationem, non plane quidem novam,* pleriſque tamen ignotam, quam breviſſimè explicabo. Tantum ſcilicet abeſt, mea ſententia, ut anapæſtus pro ſecundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto ſubſtitui poſſit. Hoc de tertio pede ſi quis verum eſſe concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum eſſe. Dactylus enim, qui in tertia ſede creberrime uſurpatur, in quinta nunquam apparet. Anapæſtus igitur, ſi illa excluditur, hanc intrare non poteſt. Jam loca, quæ huic doctrinæ adverſantur, tam pauca ſunt, tam facilia emendatu pleraque, ut ſi unus et alter forte ſuperſint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco ſana judicanda ſint. Equidem omnia, quæ regulæ noſtræ contraria obſervavi, aut ſanare, aut adverſariis eripere poſſe videor. Ea quæ Euripideæ fabulæ ſuppeditant, ſingula, ubi occaſio poſtulabit, examinabo.

* Timide propoſita eſt ab amico Morelli in Tractatu ejus de Græcorum Metris ante Theſaurum Græcæ Poeſeos.

Quotquot

Quotquot in Æſchylo et Sophocle occurrunt, hic ſubjiciam.

Æſchylus Prometh. 246. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.

Agam. 664. Ἥρεικον· αἱ δὲ χερσὶ τυπτούμεναι βίᾳ.

Choeph. 654. Ἔιπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία.

Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.

Suppl. 800. Πρὸς ὃν νέφη δι' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών.

apud Plutarch. de Conſolat. p. 106. C. Ὅσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Sophocles Ajac. 524. Οὐκ ἄν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

Oed. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίου.

Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

apud Heſych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quæ videntur eſſe,

De voce ἐλειν῀ς pro ἐλεεινῶς, Brunck
in Soph. Ajac. 870.

esse, non sunt veræ exceptiones. In Prometh. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, alterum ne extra quidem iambos et trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba? Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας, in anapæstico Aristoph. Ran. 1095. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἵν' ἐλεινοί, in heroico, Homeridæ Hymn. in Cerer. 264. Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν. Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, cæterorum metrorum securi. Ne longe abeam. Frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius adhuc, ὦ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινὸς, ut a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινὸς. Ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς usurpant Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpant. In

Agamem-

Agamemnone ſimili errore peccatur. Orthographicæ rationes metro labanti ſuccurrunt. In compoſitis a κερας nunquam ω admittitur, ſed aut κέρας ſervatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima ſyllaba abjicitur a veteri genitivo κέρεος (κερεαλκὴς) nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκὸς, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora ſunt, probæ tamen notæ, κεράσβολος (ex Platone ſatis notum) et κερασφόρος quod exſtat Euripid. Phœniſs. 255. et in fragmento Sophoclis apud Ælian. N. A. VII. 39. Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στόρθυγγας εἴρφ' ἕκηλος. Verſum ex Euripidis Oreſte 268. Δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priſcam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kuſterus, licet ex MSS. in παροιμία mutavit. Similiter in compoſitis a κρέας ſe res habet. Nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεωπώλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, ſed brevem ſemper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem ſæpe migrare, ſciat lector nuſquam hæc aut ſimilia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno ſaltem MS.

o pro

ὁ pro ω ſubſtituatur. Sed, ut redeat, unde digreſſa eſt oratio, Waſſius ad Thucyd. II. 84. hunc Æſchyli locum laudans, κεροτυπούμεναι ſcribit, judicio an errore, neſcio.

Eumenid. 896. Πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. Attici ſemper οἰζὺς dixerunt, non ὀϊζὺς, οἰζυρὸς, non ὀϊζυρὸς; quod monuit Pierſonus ad Mœrin. Eodem modo dixerunt οἷς, οἰστὸς, Οἰκλῆς, Οἰλεύς, quanquam in vulgatis libris has voces ſine punctis diæreſeos haud temere offendes. Aldina vero Æſchyli editio οἰζύος recte habet. In Euripide uſque ad hunc diem ſemper editum eſt ὀϊστὸς, contra verſus metrum, contra grammaticorum auctoritatem.

Choeph. 654. Cum Aldus et Robortellus ediderint φιλόξεν' ἐστιν, levi mutatione legendum, φιλοξένη 'στιν. Hujus erroris ſimilem non raro admiſere librarii, neſcii ſcilicet longam vocalem elidi non poſſe. Dederunt igitur γράμμ' ἐστι, χρεῖ' ἐστιν, Ἑρμ' ἐμπολαῖε, cum γραμμή 'στι, χρεία 'στιν, Ἑρμᾶ 'μπολαῖε debuerant. Fatendum eſt quidem Atticos hujuſmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non ſemper tamen hanc regulam ſervant ve-

teres. Theognis in ipso initio; Ἄρτεμι θηροφόνη, quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III. 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum XIII. p. 574. A.

Suppl. 800. Recte Aldus et Robortellus, νέφη δ' ὑδρηλά.

In fragmento legendum μέγ' ἐστ' ἴαμα, quomodo, quod mirere, correxit Grotius, Excerpt. p. 55.

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco nemo non videt, quam inconcinne istud ποτε ponatur, quam in pronunciando prorsus obscuretur. Cum vero nihil mendi in singulis verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest vel Οὐκ ἄν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνήρ.

vel Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνήρ ποθ' οὗτος εὐγενής.

vel Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidæ v. μνῆστις editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis

In add. (ed. II) legit R.P. πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλὰ
νέφη.

3. R. P. in Suppl. ad Prof. LXXXI. post Hermannum, Prof. ad Hec. p. 65. non equidem intercedet, quo minus adoptem οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' ὅλως εὐγ. ἀνήρ.

et ſolennis error corrigatur, legendo Οὔποτε pro οὔπω.

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

Oed. Tyr. 248. Dignus qui exſcribatur, integer locus:

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ' εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Cum pronomen ſit non omnino neceſſarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui ſcrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor νιν hic tam eleganter addi ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur ſimillimo loco Trachin. 287. ΑΥ̓ΤῸΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἀγνὰ θύματα Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως, Φρόνει ΝΙΝ ὡς ἥξοντα. Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμορον, quæ vox occurrit Euripid. Med. 1395. ἄμμορος habet Sophocles Philoct. 182. et tandem Euripides Hec. 425. In Philoctete aut mutato duarum vocalium ordine lege, ἆρ' οὐ, aut dele particulam negantem.

In fragmento νόμον ἔχει quivis legendum viderit.

In choris et melicis ſyſtematibus, quæ librarii et editores pro arbitrio diſtribuunt, duas ſum potiſſimum regulas ſecutus. Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poetis uſitata, ſi facile fieri poſſet, verſuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut ſimilis verſuum ſpecies quam ſæpiſſime recurreret. Hujus diviſionis exemplum vide in hac fabula 937. 938. 942. Ejus generis verſus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antiſtrophe ubique accurate reſponderet. Sed cum librarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus feciſſe putabimus, præſertim ubi ad metri difficultatem ſtyli obſcuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me geſſi, et quædam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere poſſe ſuſpicatus ſim. Hoc ſemel obſervandum eſt, nihil tam frequenter in librarios cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus

De Ionismis in Trag. Valeken. Diatrib.

Ionismi in Melicis bene restituentur. Brunck in Aeschyli Prom. 548.

meralibus indicant. Sed has notas ii, qui poſtea codicem exſcribunt, dum ad finem operis properant, ſæpe negligunt. Tutiſſima proinde corrigendi ratio eſt, vocularum, ſi opus eſt, tranſpoſitio.

Licentia, quam in dialectis ſibi permiſere Tragici, fines accurate conſtituere perdifficile eſt; Ioniſmos tamen quoſdam adhibuiſſe, ſed parce et raro, extra controverſiam eſt. Dixerunt utique ξένος et ξεῖνος, μόνος et μοῦνος, γόνατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορὶ et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inſcitia. Dialecti Doricæ, choris uſitatiſſimæ, ratio paullo facilior eſt, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis conſtanter retinent. Sed hanc regulam ſervandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus modo non peſſimæ notæ codex præberet, in textu reponerem. In pleriſque enim MSS. ubi in contextus ſerie Dorica forma exſtat, Attica vel communis ſupraſcripta eſt. Hanc igitur ſcribas quoties alteri prætuliſſe credibile eſt?

Præter Aldi editionem, cujus lectiones pleraſque memorandas putavi, utpote ex

MSS.

MSS. fere expreſſas, uſus ſum Barneſiana, Kingiana, Muſgraviana, Brunckiana, Beckiana. Kingius multa loca ex MSS. correxit, ſed judicio parum acri, et de emendationibus ſuis lectorem raro certiorem facit. In re metrica multum ſe jactat, et Scholiaſtarum auctoritate, quæ nulla eſt, verſus choricos diſponit. Interdum ex conjectura mera eaque fallaci, textum interpolavit. Verſum 420 poſt 418 poſuit et 421 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, ſuſtulit; ſed ipſe, ut fidem et judicium hominis agnoſcas, codicum deſcriptionem, quam dederat Kingius, omiſit; et v. 584. pro τοιχὸδ' ἀμφὶ σῆς λέγον, audacter, ſed tacite, edidit τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Cum notam ad hunc locum ſcribebam, editionem tantum Morellianam præſto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, ſatis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, conſulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem. In quo opere adjutus ſum duobus codicibus conferendis, quibus ipſe Kingius uſus erat. Utriuſque copiam

Regiæ

Regiæ Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat. Verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Criticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus asperſit, quas, quoties dignas judicavi, quæ commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum præterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere Codices parum ab antiquitate commendabiles sunt, et quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum quæ Latini imitati sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis vice functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum

junctum esset. Sin autem in ulla re justo parcior visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, cæteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicæ literariæ non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poetarum metra.

De ephemo Hecuba fato. Ovid. Metamorph.
XIII. 404 & seqq. ad 575.

Polydorus. Ovid. XIII — 525 ad 544.

Polymestor. Ovid. XIII. 545 — 561

Hecubae transformatio. Ovid. Met. 561

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΜΕΤΑ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρῳάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὁραθεὶς, σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἔσφαγίασαν. Πολυμήστωρ δὲ, ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἁλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖ αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὥρμησε, καὶ φιλίας δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον, πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονὸς ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ. παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ *αἰχμαλωτίδων γυναικῶν.*
ΠΟΛΥΞΕΝΗ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ (*καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ.*)

e Polyxena Morte conf. Troad. in initio. —

1. Polydorus. Eustath. in Il. Y. 4. 1294-7. 4. 1397. 3. 1490. 5.

1. Huc respexit Eust. in Hom. Il. Ψ. 1409. 51.

De hujus versûs Cæsura R. P. Prof. ad secundam Edit. Fr. Hecuba. XXV.

2. Conf. R. P. Prof. ad Edit. III. Hecub. XXIV.

3. Huc respexit Eurip. in Il. Λ. 776. 23. et in Il. Π. 1109. 33. Versum citat Servius in Virg. Æn. X. 705.

4

5. Conf. R. P. in Prof. ad secund. Edit. Hecub. XXI

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἥκω, νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπὼν ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὃς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ, 5

1. Locum hunc liberius vertit Poeta apud Ciceronem Tusc. I. 16. *Adsum atque advenio Acheronte vix via alta atque ardua.* Inter loca tragicorum, quæ Aeschines pronunciando corruperit, hunc recenset Demosthenes de Corona, p. 571. ed. Tayl. Aperte ridet Aristophanes apud Athenæum XII. p. 551. B. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἔτλη κατελθεῖν; tectius vero ibidem III. p. 112. F. Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια. Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia, fingens se ab inferis rediisse.

3. Dymantis, non Cisseos filiam Hecubam facit Homerus, Il. Π. 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius Aen. x. 705.

δείσας, ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
ὅς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, Φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατὴρ, ἵν' εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα,
οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὤρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς οὐμὸς ηὐτύχει δορὶ,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὡς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ', Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται

8. Aldus et codices Χερρονησίαν et hic et infra 33. Verum cum Tragici nunquam ρρ pro ρσ neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio et Beckio, reposui. Sic infra 274. ἧττον habet Aldus, licet idem mox 326. ἧσσον recte servet.

13. ὃ videtur cum Schol. Barocc. interpretandum, τὸ εἶναι νεώτατον, *quæ res scilicet*. Alii pro θ' ὃ accipiunt. Litem dirimeret MS. Harl. si ejus lectionem ᾧ amplecteremur.

21. ἀπόλλυται habent Brunckii membranæ, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu, Thomas Magister v. ψυχὴ, Eustathius ad Iliad. E. p. 413, 50. K. 790, 38. N. p. 939, 43. Aldus et cæteri ἀπώλετο. Verum diversa tempora toties permiscent Tragici, ut hanc varietatem data opera quæsisse videantur.

Huc respexit Eust. in Il. Z. 572, 31. ubi Χερσονησία πλάξ.

Huc respexit Eustath. in Il. Ξ. 970. 4. Citat Steph. Byz. v. Χερ-
ρόνησος — ubi Χερρονησίαν

o. Eustath. in Il. α - 1490. 5.

. Conf. R. P. prof. ad Ed. II. Hecub. XXIV -

. Citat. Lexicon περὶ Πνευμα. Valck. post Ammonium p. 237.

ὁ χάλ] In Hecub. 13. male dederant ἐ δὲ ὸ, quamobrem, vel quare,
um nihil aliud sit quam quod, ὅτι ες, scilicet τὸ εἶναι με νεω-
τατον τῶν ἀδελφῶν — γέγονεν αἴτιον τοῦ ἐκπεφυγέναι
12. Prouti recte cepit Scholiastes in Cod. Barocc. Valcken. in E
haen. p. 52. v. 157 + sic os leg. conf. 762

. Haec respexit Eustath. in N. Il. A. 36. 17.

ἀπόλλυσθαι citat Eustath. etiam in N. Il. X. p.
374. 6. in Il. Λ. 780. 38.

22.

23

24

25. Hunc reperit Eustath. in H. Il. Ω. 1490. 5.

26

27

28. Ellipsin similem notat, et hunc locum citat, R. P. in Orest. 891.

29. Citat Eust. in Il. P. 1144. 40.

30

31. ἐΐξω edidit R. P. intr. 1096

32. Valckenaer in E. Hippol. 275.

32.

ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ,
σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ, τὸν ταλαίπωρον, χάριν
ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆκ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,

22. In adjectivo πατρῴα continetur ſubſtantivum πατὴρ, quo refertur αὐτός. Simillimum exemplum præbet Sophocles Trachin. 259. ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους. Paullo diverſa eſt forma, quæ ſæpe alibi occurrit, et apud Iſocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης, ἐφ' ὧν καί πόλεμοι πλεῖστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati ſunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore, II. 46. *Neque* PATERNUM *adſpectum es veritus,* QUEM *ætate exacta indigem, Liberum laceraſti, orbaſti, extinxti.*

28. ἄλλοτε eodem modo ſupprimit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' ἀιόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος.

31. Cum αἴσσω plerumque diſſyllabon ſit apud Atticos Poetas, ἀναίσσω præfert Pierſonus ad Mœrin. p. 301. Sed obſtant duo loca Aeſchyli Perſ. 470. Ἴτε' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. Euripidis Iph. Aul. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς αἴσσεις. Potius igitur quam hæc omnia mutemus, quod facit Pierſonus, licentiæ paullum . . . poetis concedamus.

32. Mira locutio, τριταῖον φέγγος, pro ſimplici, τρίτον. Uno tamen exemplo ſe ipſe Euripides defendit Hippol. 275. Πῶς δ' οὐ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;

ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ', ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηικίας χθονός.
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
κατέσχ', Ἀχιλλεὺς, πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι.
δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατοίψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε, τῆς τε δυστήνου κόρης.
φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῆτησάμην

39. εἰναλίαν Edd. et MSS. quod cum parum Atticum ſit, Daweſio monenti paruerunt ultimi editores.

41. λαβεῖν omnes, quantum ſciam Edd. et MSS. Melius tamen videtur λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας apud Homerum reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poeta apud Porphyrium de Abſt. II. 58. ὅστις ἐλπίζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε. Sophocles Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ δέ σ' οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et MSS. meliores. Quod habet in margine Florentina ſecunda 1547, λαβεῖν, Triclinius recepit.

44. Sic Brunckius ex membr. quod numeroſius certe quam Ald. et vulg. τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ. Vid. Not. 347.

3

4

5

6

7

8

9. Ch. Cruseius legit in Probab. Crit. p. 259. cap. 26. εἰν-
αλίαν πλάκην.

10

11. γέρας λαχεῖν, Eustath. in Il. Z. 518. 33. (ubi locum ex
Eurip. citat, qui in Troadin exstat,) habet γέρας
λαχοῦσα, ubi neutro sensu, secundum recentiorum modum,
λαχεῖν adhibetur. — Apud Ajacis Soph. versu γέρας λα-
χεῖν legendum statt Heusingerus in Specimine Obs.
Criticarum in Ajacem et Electram Soph. p. XI.

12. Conf. R. P. prof. in Ed. II. Hecuba.

50

51

52

53. περὶ ποδὸς. Verba quæ motum significant, a censet instrumenti aut membri, quod præsertim adhibetur, adsciscunt. R. P. in Orest. 1427.

54. Ob vocem φιλήρεσμα, hunc et v. 98 et v. 394. laudat R. P. in E. Or. 401.

55. ἐκ τ. δ. Huc respexit Theophylact. Hist. II. 7. p. 4 quod ad locum notat Editor.

64. γεράς restituendum putat Valcken. in E. Hecub. 64 in not. ad Phœn. 1688. p. 566. Γερεᾶς citat Eustath. in Il. 9 20. Secunda in γερᾴους corripitur in Tyrtæo, fr. 20.

65. σκολιῶν σκίπωνι citat Eustath. in Il. T. 1232. 39 qui conferend. de hac voce in Il. A. 19. 22. Citat in Il. Λ. 86 et in Od. P. 624. 9.

66

τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἠθέλον τυχεῖν,
ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἡδ' ἀπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάνταςμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
φεῦ· ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

Ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσάι νῦν ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·
λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
ἀείρατέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς
διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν

53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit Kingius.

60. τὴν ὁμόδουλον νῦν Aldus et plerique MSS. Editores nuperi νῦν ejecerunt; sed cum νῦν et πρόσθε rectius opponantur, inutilem articulum delere malui.

64. Numerosius esset γραΐας.

65. Solenni errore σκίμπωνι Ald. et plerique MSS. Sed Brunckii membr. MS. Reg. Soc. et Hesychius a Brunckio indicatus σκίπωνι habent.

ἦλυσιν ἄρθρων προτ' θεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ,
τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν,
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἂν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρήκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων
εἶδον φοβερὰν ὄψιν,
ἔμαθον, ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,
ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρ' ἀτ' ἐμῶν
τὴν χιονώδη Θρήκην κατέχει,
ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.
ἔσται τι νέον·
ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.

69. αἴρομ' Ald. ἀείρομαι Harl. ἀείρομαι alii.

70. Melius somniorum mater Nox, quam Terra diceretur. Vide igitur an transponendæ sint clausulæ, ὦ πότνια χθὼν, ὦ σκοτία νὺξ. Quanquam enim vulgatam lectionem citant Scholiastes ad Aristophanis Ran. 1366. Eustathius ad Iliad. B. p. 131, 23. (173 Rom.) Od. Γ. p. 713, 49. ipse tamen Aristophanes aliter legisse videtur, ubi δύστανον ὄνειρον—μελαίνης νυκτὸς παῖδα vocat.

75. Sic Brunckius pro Πολυξείνης.

76, 77. εἶδον εἶδον γὰρ Ald. sed duas voces auctoritate membr. recidit Brunckius, εἶδον semel tantum MS. Reg. Soc.

80. Vulgo ἄγκυρά τ' copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliter distinxi.

81. Addend.

81. πατρίου. Sic edidi, licet omnia exemplaria πατρῴου habeant. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide ad vers. 1098.

In Trach. Soph. ἀείσομαι, ut eliſa. v. 216.

Euſtath. in Odyſſ. τ. 562 cibat hanc Verſum eſſe interpolatum
[illegible] ſuſpicatur Clar. Ed. Heyn.

Polyxenæ mortem prædixit Caſſandra ap. Trph.
Al —

Suidas hæc referens. V. Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. — Eadem metaphora anchoræ ap. Menand. Hiſtor. p. 125. B.

Huc reſpexit Euſtath. in Il. Ξ. 970. 5.

85.

86

87

88 Κεκόνισαν Ed. 2. R. P

89

90

91

92

93

94

95. Hunc et V. 54. et V. 394. ob vocem φάνδακος laudat R. P. in Ec. Or. 401. +

96

7

8

9

100

1. Huc facit Eustath. in Il. N. 684. 17. Vid. V. 1284.

2

3

104 λ. ἀίχμῆ. Conf. Eustath. in Il. B. 164. 10. ubi περὶ τῆ
Βέλεος ἀιχμή.

οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ,
ποῦ ποτε θεία Ἑλένου ψυχὰν,
ἢ Κασάνδρας ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὡς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ,
οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι·
ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλέως·
ἦτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρωϊάδων.
ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ',
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ

89. κρίνωσ' Ald.
94 ἦλθ' membr. ἤλυθ' Ald.
103. In anapæstis neque nunquam neque semper Dorica dialecto utuntur Tragici. Ub' igitur in communi forma MS' consentiunt, communem f mam retinui; ubi codex

103. De Dorismo in anapaest. vid. Brunck. in S. Tyr. 1301.

C
88. Addend. Porsoni. Κασάνδραν Codices alii, quod praferendum videtur.

δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε, γύναι, κήρυξ ἀχέων.
ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι, σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη πρότονοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων·
Ποῖ δὴ, Δαναοὶ, τὸν ἐμὸν τύμβον

aut alter Doriſmum habet, Doriſmum reſtitui. ἀπελαυνομένα hic ex Aldina repoſui, Ἑλλάνων infra 119, et ἀνάγκα 1285, ex Harl.

110. Ἀχιλλεῖ Ald. ut et 130 Ἀχιλλείας, 143 Ὀδυσσεὺς, et mendoſius adhuc ſupra 95 Ἀχιλλῆος.

112. Omnes MSS. et edd. vett. magno conſenſu ὅτε. Primus ὅτι conjecit Canterus, quod probavit Muſgravius, in textum intulerunt Brunckius, Ammonius et Beckius. Parum recte. Plus enim eſt, ſi quis ſimul et rem ipſam et rei tempus quam ſi rem ſolam memorat. Οἶσθα hic idem eſt quod μέμνησαι. Infra Hecubæ roganti, Οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος; Ulyſſes primo reſpondet, Οἶδα deinde Μεμνήμεθα. Ariſtophan. Av. 1054. Μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας; Veſp. 354. Μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, Ἴεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἐάλω; Οἶδ', ἀλλὰ τί τοῦτ'; Sophocles junxit Οὐ μνημονεύεις ἡνίκα—Χὥτ' αὖθις—Aj. 1273—1283. Et ne quis putet in loco e Veſpis ὅτ' pro ὅτι poni, diſcat vocalem in ὅτι nunquam a Comicis elidi. Ibid. ξὺν pro σὺν ediderunt Brunckius et Beckius, ubicunque per metrum licuit, quos et ego, non monito lectore, ſecutus ſum.

112. Ultimam τοῦ "Ὁς quia nunquam eli-
di docet Brunck in Ar. Lysistr. 611. Ran. 868.
922. 1386.

125 Τῶ Err. typogr. R.P. Sic I.A.201. Μηχιόνην,
" Ἄρεος " Ὄζον. — Hinc facit Eust. in Il. B'. 215. 28. + Acam
Ubemphoter.

6

7

8

9

130

1

2

3

4. Huc facit Eustath. in H. Il. B. 152. 37.

5

στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τῷ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ· τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,

118. συνέπεσε Ald. contra metrum. συνέπεσσε King. contra sensum. συνέπαισε est ex conjectura Musgravii. Aeschylus Prom. 858. Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Ubi Scholiastes, τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι.

123. Sophocl. Aj. 210. Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος, Λέγ' ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλωτον Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας.

μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων,
δούλων σφαγίων οὕνεκ', ἀπωθεῖν,
μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
ὑπὲρ Ἑλλήνων,
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς,
ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
κήρυσσε θεούς, τούς τ' Οὐρανίδας,
τούς θ' ὑπὸ γαίας· ἦ γάρ σε λιταὶ
διακωλύσουσ' ὀρφανὸν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἣ δεῖ σ' ἐπιδεῖν
τύμβου προπετῆ, φοινισσομέναν

144. Ald. et plerique MSS. μαζῶν. Ex membr. μαστῶν dedit Brunckius, hinc Magistri præceptum confirmans. Et sic plane MS. Reg. Soc. In epigrammate, ubi μαζὸν post alios edidit Brunckius Analect. T. III. p. 73. Suidas v. κόρυμβοι habet, Ἡ μαστὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.

149. γαῖαν Edd. et. MSS. contra metrum. Hippolyt. 197. Κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας. Et ibi Brunckii membranæ habent γαῖαν.

151. ὀρφανὰν Ald. et MSS. plerique Sed ὀρφανὸν Lib. P. et Scholiastes, qui male comparat ἀργὸς in feminino. Nulla enim alia hujus verbi forma apud Atticos extat. Similior forma est γενναῖος in hac fabula 596. στερρὸς φύσις infra 300.

143. Citat Vulpius in Catull. LXI. 21.

Cf. ἀρτὸς Masc. et Fem. Isocrat. Panegyr. Ed. Mori. 25.7. φῶτιν ἀρτόν.

ῥίμματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.
ΕΚ. οἰ ἐγὼ μελέα, τί ποτ᾽ ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤ μοί μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
στείχω; ποῖ δ᾽ ἥσω; ποῦ τις θεῶν,
ἢ δαίμων ἔστ᾽ ἐπαρωγός;
ὦ κάκ᾽ ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ᾽ ἐνεγκοῦσαι πήματ᾽, ἀπ-
ωλέσατ᾽, ὠλέσατ᾽. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.

154. Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus Il. B. 872, Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόν δ᾽ ἴεν, ἠΰτε κούρη. Aristoph. Av. 670. Ὅσον δ᾽ ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.

159. Hesychius: Τᾶς οὐ τλατᾶς. τῆς οὐχ ὑπομονητῆς. Τᾶς οὐ φερτᾶς. τῆς οὐ φορητῆς. Ubi cum omnia Musurus recte emendasset, pristinos errores nuper revocare voluit Schow.

165. Pro ποῦ Musgravius πόδα conjecit; recepit Bruncknius.

166. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός Ald. et plures MSS. Quod editur, unus habet Kingii; Bruncknius ex conjectura edidit ἢ τίς δ. ἐπ. Musgravius mavult, ἢ δαίμων γῶν ἔτ᾽ ἀρωγός;

ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,
πούς, ἄγησαι τᾶ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς,
οἵαν, οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰὼ μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξασ' οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;

ΕΚ. ὤ μοι, τέκνον.

ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; φροίμια μοι ~~κακά~~ παπαί.
Ex. T. K. P.

ΕΚ. αἲ, αἲ, σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
τί ποτ' ἀναστένεις;

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.

171. τλᾶμον Ald. τλάμων ed. King. Lib. P. et Harl. a manu pr.

176. ἴδῃς Ald. εἰδῇς edd. King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito.

180. κηρύξασ' Ald. Alterum membranæ et Mosq. A.

31. Verba quaedam ex neutrali, transitiva in du-
t significationem, ut ἐκπλήσσειν, ἐᾶν, Hec.
1. 532. quod insani esset solicitare. R. P. in E. Or. 288.

190

1

2

3

4

195

6

7

8

9

200

1

2

3

4

205

6

7

8. Huc facit Eust. in Od. K. 390. 7.

9.

ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;
ΕΚ. σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ
συντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, γέννα.
ΠΟΛ. οἴ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας·
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ὦ ~~δεινά~~ παθοῦσ', ὦ παντλάμων, δεινὰ
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς
οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν, ἀῤῥήταν τ'
ὤρσέν τις δαίμων;
οὐκέτι σόι παῖς ἄδ'· οὐκέτι ~~δή~~ δὴ
γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ
συνδουλεύσω.
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' ἐυρι-θρέπταν,
μόσχον, δειλαία, δειλαίαν

191. 2. Ald. κοινᾷ γνώμᾳ. Alterum habet Lib. P.
200. παντλᾶμον Ald. et multi MSS. Correxit Brunckius, et sic A.
206. Ald. δειλαίῳ δειλαίᾳ. Transposui auctoribus Harl. et tribus Mosqq.

εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον;
ἔνθα νεκρῶν μέτα
ἀ τάλαινα κείσομαι.
καὶ σὲ μέν, ὦ μᾶτερ δύστανε,
κλαίω πανοδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
οὐ μετακλαίομαι. ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΧΟΡ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,
ψῆφόν τε τὴν κραν θεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης,

210. ἐσόψει Ald. et 211. σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ'.

215. Tres MSS. habent δυστάνου βίου, unde fortasse legendum, δύστανε βίου.

219. Ut legitimam clausulam habeat hoc systema, emendat Musgravius, ξυντυχία κρείσσον' ἔκυρσε. Sed cur tantus illegitimo systemati habeatur honos, equidem nescio.

215. οἱ μὲν, ὦ μᾶτερ δυσλυγὲς βίου
πλάω π. Bc. Edit. 2.

225: Τάφος. In vertice Sigaei promontorii. — Catullus de nupt. Pelei et Thetidos. 362. ubi nostrum laudat Vulpius:
Denique tertij erit morti quoque reddita praeda:
Cuius tens excelso coacervatam aggere bustum
Accipiet nivcos temerarulsa virginis artus.
Nam simul ac fessis dederit Fors copiam Achivis
Urbis Dardanie Neptunia solvere vincla,
Alte Polyxenia madefient caede sepulchra.
Ipse, velut ancipiti succumbens victima ferro,
Proiicict truncum submisso poplite corpus.

335. Virgil. Ge. III. 520, I. 95. Statius Theb. II. 370.

241. τοὺς ἐφ. Conf. Dawes. Canon. citatum ad V. 515.

ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' εἰς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλκήν, καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
ΕΚ. αἰ, αἰ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
οὐδ' ὤλεσέν με Ζεύς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἢ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι, τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρά, μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;

229. δράσεις Ald. et plerique MSS. sed Lib. P. codex Witteberg. apud Reisk. et E. δρᾶσσον, levi errore pro δρᾶσον, quod confirmant Gregorius p. 8. et Scholiastes, cujus hæc verba sunt; οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντι ὁριστικῶν. Μένανδρος· Οἶσθ' ὅ, τι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκεν.

232. τι edd. MSS. sed τοι habet Eumathius de Ismeniæ et Ismenes amoribus iv. p. 144. et hanc particulam in gnomis amant Tragici.

245. Videtur legendum φάβου. Musgrav. δόλου.

Ph. I. 759. Ἀλλ' οἶσθ', ὃ δράσω;

nihil mutandum: Tears D of blood, ol. Q.

ΟΔ. οἶδ'. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατεῖπ' ἐμοί.
ΟΔ. μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ΕΚ. ἦψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν. 250
ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε.
ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ΟΔ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
ΕΚ. οὔκουν κακύνῃ τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν, 255
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φῂς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνῃ;
ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοί,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε, 260
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν

250. Pro ἐνθανεῖν γε conjicit ἐντακεῖναι Brunckius.

251. σ' omittit Ald. sed habent Harl. MS. Reg. Soc. K. et, puto, alii.

252. γε om. Ald. Alii νῦν, alii δὴ addunt, sed γε habent Harl. tres Mosq. et Kingii MS. Reg. Soc.

264. χρῆν Ald. et MSS. cum Eustathio, quod rectum videtur, si pro χρῆναι sumatur. ἀνθρωποσφαγεῖν pro ἀνθρωποκτονεῖν plures MSS. Eustath. ad Od. K. p. 381, 45. Thomas Magister v. χρῆν. χρεὼν ed. Brunck.

a

255. Editum ſhortebat κακύνει. Addend. Porſoni.

7. Huc respexit Lexic. in Od. A. 166. 28.

8

9

50

1

2

3

4. R. Praef. in Edit. Secund. T. Hecuba. XXV.

5

6

7

8

9

60

1

2

3

4. ἀνδρωποκλοπεῖν citat Eustath. in H. N. T. 1244.

3.

6

7

8

269. De neutris pluralibus, ad singularia relata, alia notat, et hanc notam citat R. P. in Orest. 1051.

270. Citat R. P. praef. ad Edit. II. E. Hecub. XXV.

283. Hunc loc. laudat ad E. Orest. 67. R. Porson. —

πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ τάφῳ προσφάγματα.
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, ἐς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧσσον εὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἀμιλλῶμαι λόγον·
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῂς, χερός,
καὶ τῆσδε γραίας, προσπιτνῶν, παρηίδος.
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἄλις.
ταύτῃ γέγηθα, κἀπιλήθομαι κακῶν·

269. προσφαγμα Ald. προσφάγματα edd. recentes, quod confirmant Harl. Kingii MS. Reg. Soc. Ammonius autem, vir metri callentiſſimus, Aldinam lectionem reduxit. προσφαγμά τι conjicit Beckius. Vide ad Oreſt. 1059.

278. γεραιᾶς Ald. Fortaſſe legendum cum Moſq. uno, τῆς γεραιᾶς.

283. Oreſt. 66. Ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.

ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχή,
πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών,
οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἓν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
οἰκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν,
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ὠκτείρατε.
νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.

284. Simillimam Euripidis ſententiam habet Alexander Rhetor. p. 578. ed. Ald. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωΐς, ἄγκυρα, στέγη.

286. χρὴ Edd. et MSS. δεῖ dedit Brunckius ex conjectura, propter χρεὼν in vicinia. Eadem de cauſa 977 χρὴ in δεῖ mutavit. Quis poſt hæc credat in Bacch. 507. quam fabulam una cum Hecuba edidit, relicturum fuiſſe Brunckium, ὅτι γὰρ μὴ χρεὼν, οὕτοι χρεὼν παθεῖν? χρὴ habet etiam Stobæus p. 435. ed. Grot.

288. ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν Harl. prave ex 803.

291. Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulſi, neſcio. Atticum eſt alterum, in quo MSS. conſentiunt. Nam viri optimi Franciſci Oudini, qui in Miſc. Obſ. Nov. Vol. v. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico iſto *Judăĭcum* apud Juvenalem XIV. 101. nulla ratio habenda eſt.

296. τὸν πρᾶον] legit Stobaeus, CIII. p. 561. mutavit Grotius. Et libris editis dedit in Excerptis p. 155. numero plurali.

7

8

9

90. citat Eustath. in Hom. Il. A. 97, 32.

1

2. Vocem προηγόρεον illustrat, huc respiciens Eustath. in H. Il. A. 115: 36,

καὶ κ. φ. T. citat Schol. in Ar. Plut. 87. Eust. in Od. A. 63. 7

3. Conf. Virgil. Aen. II.

4

95

96

298. Huc respexit Eustath. in H. Il. B. 158. 25.

299. Huc respexit Lust. in Il. O. 614-15, et in Od. X. 788, ubi hos versus ultimos citat.

†300. Sic Virg. Ae. II.

τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
πείσει. λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν,
κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς, οὐ ταυτὸν σθένει.

ΧΟΡ. τίς ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

ΟΔ. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα, δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὕπερ ηὐτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.

297. λέγῃ omnes Edd. vett. et MSS. cum Gellio XI. 4. et Stobæo p. 173. Sed λέγῃς tacite correxit Muretus Opp. Tom. III. p. 593.

298. πείθει Brunckii membr. et Harl. quod tempus convenit cum νικᾷ Gellii. Si hanc lectionem præfers, verte; *vincere ſolet* non *vincet*. Hos tres verſus ita reddidit Ennius; *Hæc tu etſi perverſe dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet.*

299. αὐτὸς ſine articulo non valet *idem*, ſed *ipſe*. ὠὐτὸς igitur citat H. Stephanus in Præfatione ad Theſaurum Linguæ Græcæ. Edidi autem ἀὐτὸς ex Daweſii præcepto et analogiæ rationibus.

300. Οὐκ ἔστιν Ald. et MSS. Sed Τίς habet Gregorius de Dialectis p. 26.

323. Statius Achill. I. 260

ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χράμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἢν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις, πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
εἰσὶν παρ' ἡμῖν, οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι,
γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβύται, σέθεν,
νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾶν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους, φίλους

316. ὄλωλε. Brunckius ex membr. edidit ἄπεστι.

327. "Homericum ἠδὲ, (ait Valckenærius ad Phœniſſ. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico;" non memi-

nerat vir ſummus ſe locum ex Herc. Fur. 30. Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός. ſupra laudaſſe ad Phœniſſ. 609.

332. δὴ Edd. recentes. δὲ ex Ald. reduxi.

ἠδὲ. Æſch. Sept. Theb. 864. Perſ. 16.

323. R. P. Praef. ad E. Hecub. XXV. Ed. II.

3

4

5

6. Virg. An. IV. 315. Acc. libr. 818. Ibl. Aud. 909. Hegn.

7

8

9.

0

1. Haec facit Eustath. in Od. Φ. 749. 53. qui forsan μέλες' ὀρίνε' legebat.

22. Suidas. Ἀρκτίνως ἔχει.

23 ἀξιούμενον. Huc respexit Eustath. in Il. H. 12. et in Il. K. 720. 16. et in Il. Δ. 351. 48.
Longinus de ἀίασε locum exp. Hom. Il. P. 645. rogante: ὡς πάνυ ὄρεσσιν ἐοικὼς ἐνεῖπον ἐνάλιον ἄξιον — Sect. IX. p. 52. Ed. Mori.

4 δὲ μ. Citat Eust. in Il. H. 568. 40. et in Od. Θ. 320. 5.

5. Citat Eustath. in Hom. Il. Ψ. 1411. 8.

6

7. ἦδε non est vox attica. Dawes. Misc. Crit. 278.

8

9

0

1

2

333.

4

5

6

7

33 8. E. suppl. 1156. Hordt. 1. 26. 2

9

340

341. Citat Eu St. in Od. T. 710. 50.

2

3

4

345

6. Citat Eustath. in H. Il. A. 97. 31.

7

8

335 βουλεύμασιν. Lr. T. R. P.

ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
ΧΟΡ. αἰ, αἰ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
τολμᾶν θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οἱ μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου·
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
φθογγὰς ἰεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
ΠΟΛ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.

336. πέφυκ' ἀεὶ vulgo, et Stobæus p. 237. πεφυκέναι Ald. et plures MSS. cum Eumathio VIII. p. 301. Sed omnes mox τολμᾷ, cui literulam addidi.

338. οὐμοὶ Ald. pro quo οἱ μοὶ Brunckius et ita Harl. neque in re levis momenti refragatus ſum. Sed utrumque rectum puto, hoc per eliſionem fieri, hoc per craſin.

339. ῥιφθέντες mavult Brunckius, propterea quod aoriſtum primum præferre ſolent Tragici.

347. τοὔμπαλιν Ald. ἔμπαλιν MSS. multi, nullo ad ſenſum diſcrimine, ad numeros maximo. Quid velim, melius fortaſſe intelligetur, ſi dicam, pauciſſimos apud Tragicos verſus occurrere ſimiles Ionis initio, Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν.

Conſer. Not. 44. ad Porſon. in Ph. Phoeniſſ. 1419. —

351. χρήζουσ'. Ern. I. R. P.

θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν Ἰκέσιον Δία,
ὡς ἔψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρήζους· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι, καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν, ἢ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου.
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ', ἡ δύστηνος, Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἄν, ἅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἕκτορός τε, κἀτέρων πολλῶν, κάσιν·
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,

350. γε (pro σοι, quod Aldus habet) ex membran. dedit Brunckius.

356. γάμου Ald. γάμων Brunckii membr. MS. Reg. Soc.

359. παρθένοισί τ' Ald. Sed ex MSS. Kingius παρθένοις τ' et sic membr. παρθένοις sine copula alii.

360. Alii, θεοῖσι.

365. κἀτέρων πολλῶν displicet Brunckio, qui conjecit, κἀγαθῶν πολλῶν. Fruſtra.

366. Sic Ald. Edd. quædam προθεὶς, quod ſenſui minus convenit.

349. Citat Eust. in Il. N. 928. 46. et in Il. Π. 1094. 2.

350

351

2. Conf. E. Phœn. 600. et Eustath. in Il. Σ. 1195. 1.

3

4

355

6

7

8

9. παρθένοι σι τ' exhibet Anapæst. in IV. sede Aldus, Aut R. P. præf. ad E. Hecub. XXV.

360

1

2

3. Citat Eustath. in Iliad. Γ. 314. 48.

4

365

6.

367

370

375.

380

383. Citat R. P. prof. in l. Accept. XXXI.

σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάτει·
λέχη δὲ ταμὰ δοῦλος ὠνητὸς ποθὲν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
φέγγος τόδ', Ἅιδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.
ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων,
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ
λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μέγας πόνος.

ΧΟΡ. δεινὸς χαρακτὴρ, καὶπίσημος ἐν βροτοῖς,

373. ἄγ' οὖν μ' Ald. MSS. quidam, Ἄγου μ' proxime vero. Legendum enim, detracta lineola (μ μ) Ἄγ' οὖν cum Magiſtro v. διαχρῶμαι.

374. τις eodem modo collocatur in Aeſchyl. Prom. 21. Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει. Soph. Trachin. 3. οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἰ τῳ κακός.

375. μᾶτερ Ald. hic et alibi, quem Doriſmum, ut et ſimiles alios auctoritate MSS. ſuſtulit Kingius, probante Valckenærio ad Phœniſſ. 11.

377. μὴ δὲ Ald. Variant MSS.

382. ζῆν ἐν κακοῖς Stobæus p. 133. ed. Grot. ſed μὴ καλῶς p. 501. pro κακῶν 379. πόνων habet Stobæus.

ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
χάριν γενέσθαι παιδί, καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως,
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ 'τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
ΟΔ. οὔ σ', ὦ γεραιά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ἠτήσατο.
ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δὶς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαίᾳ, νεκρῷ τε, τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.
ΟΔ. ἄλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὀφείλομεν.
ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.

Prof. p. VI. 385. τοὔνομα Ald. quod revocarunt Brunckius et Beckius. Sed recte Kingius ὄνομα, ex MS. proculdubio, sic enim Harl. Mosqq. duo. Stobæi codices inter οὔνομα et τ' ὄνομα fluctuant.

391. ἔτεκον ἐγὼ contra MSS. edidit Brunckius, quod vel eum MSS. pejus esset.

Brunckii conjectura est ex pessimis. Conf. Eur. Ange. fragm. IX.

396. πόμ' MSS. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet, pauca, ubi admittat.

399. ὠφείλομεν Ald. Variant codices.

384

5

6. Citat R. P. praef. in E. Hecub. XXXI.

7

8

9

390

391. R. P. praef. ad E. Hecub. XXV.

Recte R. P. nec quidquam ἐγὼ ἄς, et ἐγὼ, in eiusmodi membra duo sanka-
rid, quae olim suspicatus legendum
Leg. : Φείδεσθε· Πάρειν ἐγὼ τέκνον.
allludet
in fragm. IX. Aug. : — ἐγὼ τέκνον in fine iambi, ut
ἐγὼ, Φέρων, in Ph. Aul. 309. In Cycl. 232. Ἔλεγον ἐγὼ τάδ'.
ως, ἐγὼ Φάνην. S. Œd. Col. 974. —

3

A. Hunc et V. 54 et V. 95. de voce Φάνλαρα laudat R. P.
Or. 401.

95

6

7

8

9

00

401

402

403

404

405

406

407

8

9

410

1

2

3

4

415

6

417". Pro δέχου habent δέχῃ A.D.H.R. Eumath. δ'ἔχει pro var. lect. H. τ'ἔχει. C. unde si quis δέχει praeferat, non magnopere contendam. " R.P. in E. Or. 404.

ΕΚ. ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἔξομαι.
ΟΔ. οὐκ· ἦν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
ΠΟΛ. μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σύ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
σὺ δ' ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὕδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσει. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχου δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.
ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν;
ΠΟΛ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.

402. ὅμοια emendatio est Reiskii pro ὁποῖα, quod habent Aldus et MSS.

403. Sic plerique codices et Schol. Aldi lectio, Οὐ μήν γε, vel hoc nomine vitiosa est quod post Οὐ μὴν, γε addit, nullo alio verbo interposito.

405. Ald. μιν male. Alterum MSS. fere omnes.

415. πανύστατα Ald. Hiatum tollunt multi MSS.

ΕΚ. οἰκτρὰ σὺ, τέκνον· ἄθλία δ' ἐγὼ γυνή.
ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ΕΚ. οἴ μοι τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. 425
ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἕκτορ', ἢ γέροντ' εἶπω πόσιν;
ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
ΠΟΛ. ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλίας τύχης.
ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμή. 430

425. Ante Brunckium erat; ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων. Is ex membranis edidit, Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων. Nunc Ammonium audi: "Sed jure huic mutationi, *quam nulli confirmant codices*, se jam objecit Steinbrychel." Ipse tamen, quæ est ejus vel peritia vel diligentia, edidit ἄμμοιροι, spondeorum stabilium, ut opinor, amore captus. Qui alibi ad MSS. Moscovienses provocat, quomodo ignorare potuit in A. C. ita legi hunc versum: Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τέκνων, quibuscum consentit MS. Reg. Soc. Cum vero ἄμμοιροι verbum sit suspectæ fidei, meliorem lectionem quam quæ edita est ab ipso Brunckio, ei tribuit Beckius, ἄμμοροι. Totum versum, ne quid dubites, ita ut edidi totidem apicibus exhibet Eustathius ad Iliad. Z. p. 639, 57. Rom. 499, 6. Bas.

429. Valde invenustum est duplex epitheton, ἀώρου ἀθλίας. Detraxi igitur literam, suadente Marklando, ad Iphig. T. 1291. Orest. 1029. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, Θανάτου τ' ἀώρου.

430. ἐμοὶ Brunckius ex membr. sed ἐμὴ melius, ut puto, MSS. complures. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρουσιν dedit ex conjectura Kingius, solœcum est. Illum tamen secuti sunt Brunckius, Beckius, Ammonius. Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. In fine τόδε pro χαρά MS. Leid. apud Valckenær. ad Phœniss. 621. Scholiastes. μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν δηλονότι.

421.

2

3

4

425. Hue respexit Eustath. in H. N. S. 1498. 22. A
conf. R. P. in Prof. ad E. Hecub. 41. Ed. III.

431.

2

3

4

5

6

7

438. Pro τάλας, ci E. Or. 522. R. γόοις, cf. Hec. 438. R. P. ci E. Or. 522 –

9

440.

1

2

3

4

445 6. Citat Lust. ci Il. T. 301. 19. et ci Od. A. 34. 13.

6. Citat Lust. ci Il. K. 729. 15.

7

8

9

450

457

436. πέπλοις, Lov. T
R.P.

ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.
ΠΟΛ. ὅ τ' ἐν Φιλίπποις Θρᾳξὶ Πολύδωρος κάσις.
ΕΚ. εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι·
μέτεστι δ' οὐδέν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἰ ἐγώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἄψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρα,
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.
ὡς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν,
Ἑλένην ἴδοιμι. διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.
ΧΟΡ. Αὔρα, ποντιὰς αὔρα, στροφὴ ά.
ἔτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἴδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;

448. Ἄυρα edd. omnes. Mutavi accentum, cum secunda huius vocis producatur. Aristoph. Ran. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Tragicus apud Tatian. p. 35. Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates apud Athenæum XI. p. 474. B. Αὔρα κόρη Σκειρωνος ἠσυχῳ ποδί.

449. Ἄτις invexere quidam, nimis de metro solliciti.

τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλίστων ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν πεδία λιπαίνειν,
ἢ νάσων, ἁλιήρει κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα δίας;
σὺν Δηλιάσιν τε κούραις,

455. Vulgo, ἔνθα τὸν κ. Alii τῶν. Utrumque delevi. Sæpe articuli nullo jure in choros invaſere.

458. τὰς γύας vel γυίας alii. Reduxi πεδία, quod plerique habent MSS. Quod ad metrum attinet, hoc unum memento, χρυσέαν v. 468. eſſe diſyllabon.

459. νάσων. Sic poſtulat metrum; ſic habent Lib. P. et membr. a m. pr. Alii νᾶσον.

464. Πτόρθους Λατοῖ φίλα. Hoc ordine omnes, puto, MSS. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere ſolet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους.

466. κούραισιν vulgo. κούραις Moſq. C. Harl. MS. Reg. Soc. Quod non moneo, quaſi putem in his rebus quicquam auctoritatis MSS. habere; ſed ne quis MSS. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

452

3

4. Huc facit Eust. in Od. A. 450. 22. Vid. 928.

455

6

7

8

9

466

1

2. Huc facit Eust. in Od. Z. 255. 50. et f. praecedenti pag. 2
a, 254. 10.

3

4

465

6

470 ad 473. Citat Schol. in Arist. Ιππ. 563. ubi Ἀθηναίας.

Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα,
τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, στροφὴ β'. 470
τᾶς καλλιδίφρου Ἀθα-
ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις, 475
ἢ Τιτάνων γενεὰν,
τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
ὤ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.
ὤ μοι πατέρων, χθονός θ', 480
ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίκτητος
ὑπ' Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν 485
Εὐρώπας θεράπναν,
ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλάμους.

486. θεράπαιναν vulgo. θεράπναν, quod metrum postulat, habent membranæ pro varia lectione.

482. addend. Porsoni. — δαιδάλητος edidit King ex Codice optimo suo, (K. scilicet) quod metro melius quadrat, nisi codex interpolationis suspicionem subinde praeberet.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

Ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
ΧΟΡ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.
ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ,
αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε, καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
ΕΚ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷ

493. ἄλλως omnes MSS. αὐτοὺς ex Reiſkii et Muſgravii conjectura edidit Brunckius. Sed non eo vitioſa eſt vulgata, quod ἄλλως et μάτην junguntur. Ipſe enim Muſgravius in ſupplemento ex Ariſtophane protulit εἰκῇ ῥᾳδίως, διακενῆς ἄλλως, διάπαντος ἀεί. Sed deeſſe pronomen aut nomen videtur; niſi dixeris, ἀνθρώπους ſupplendum ἐκ κοινοῦ, quod tamen durum eſſet.

501. addend.

504. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρηζον citat Hermias Scholiis in Platonem apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἔτος, ut legiſſe videri poſſit, ὅμως δ' ἔχρηζον ἂν θανεῖν. Vertit Ennius; *Senex ſum; utinam mortem oppetam, priuſquam evenat, Quod in pauperie mea ſenex graviter gemam.*

288.

289

290

291

292. Virg. Aen. IV. 208 & 218.

493. ἄνδις ἀν πάλιν junguntur. Br. in S. Phil. 952. Xenoph. Cyrop. V. p. 100.
ἀνδοῖς pro ἄλλοις legit Arnald. Lect. Gr. 242 ediditque Brunck. in Apoll. Rhod. IV. 187.

494.

495

6

7

8

9.

500.

1

2

3

4

505. Troad. 466.

505. Valck. in E. Phoen. 368. p. 131. ubi notat Reiskii conjecturam, ὄνυξ ἔπας a Cod. Flor. confirmari.

506.

510

511. R.P. praef. ad L. Heimb. XXXI.

513. Var. Lect. in Not. non scribuntur. — Lectio Harl. videtur esse deducta ex 725.

4

515

6

7

8. τοῦτό σ', illustratur ab R.P. in Oecon. 1338.

9

520

1

2

3

4.

513

κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;

ΤΑΛ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἆρα, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.

ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι, καὶ λεὼς Ἀχαϊκός.

ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἦλθεθ', ὡς ἐχθραν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπέ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.

ΤΑΛ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.

513. ~~509.~~ μεταστείχων omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl. μεταστελῶν.

515. MS. Reg. Soc. θανουμένας. male. Meminerint tirones Daweſiani canonis; Si mulier, de ſe loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet maſculinum; ſi maſculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem.

Conf. Brunck. ad Sophocl. Ajac. 926. 986. Electr. 399. 973. E. Heracl. 241.

παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου, σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς,
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγὼ·
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἔσποντο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοὶ,
σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρύξαι στρατῷ.
κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
Σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν· Ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους,
νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθε δ', ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμα, ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τε, κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε πρῦμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας, πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ· λοχάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.

525

6

7

8

9. λεκτὶ νεανίου citat Lust. in Il. Ω. 828. 6.

10. 12. χερῶν. χερῶιν. χειρί.

1

2. ἔρρει] Verba quædam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπλήσσειν Hec. 191. 532. quæ insani effect solicitare. R. P. in E. Or. 298 +

535

538. Sic Hamlet — Ill call thee, King.

539. μοι in Ed. Kingii.

550.

1

2

3

4

555

6

7. Laudat Eustath. in Il. A. 21. 42.

8

9

560

1

2

3

4

565 καλαθέμενοι πολλὴν χάριν. Æschin. x. K
381. 3. — et not. Taylori, p. 61A.

6.

7.

8.

9.

570.

ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
Ὦ τὴν ἐμὴν πέραντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
τοῦ μοῦ. παρέξω χὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα,
μεθῆκαν, οὖπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος,
ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον, παρ' ὀμφαλὸν,
μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
ἔλεξε πάντων τλημονέσταν λόγον·
ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, αἴκτῳ κόρης,

563. λαγόνος εἰς μέσον plerique editi et MSS. λαγόνας MS. Reg. Soc. et membr. unde λαγόνας εἰς μέσας Brunck.

565. MSS. quidam, κατθεῖσα, non male.

τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς·
κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δέ, καὶ θνήσκουσ', ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὅμμαθ' ἁρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων,
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
Ἔστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἴ τι δώσων τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ,
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω

571. Merito Dawesius Kingium ridet, qui ex MS. Baroc. hiantem lectionem σιδήρῳ αἵματος prætulerit.

574. κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν vulgati magno consensu. Membranæ, κρύπτουσά θ' ἃ κρύπτειν. Unde fecit Brunckius. κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν. Feliciter sane; sic enim citant Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 506. Hermogenes περὶ κακοζήλου p. 75. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. B. p. 216. 7. Rom 163, 40. Bas. Verba Hermogeni sunt; ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὅμμαθ' ἁρσένων χρεών.

574. Conf. Prafat. IV.

584. λέγω conjecit Heathius, quod multo melius est ad sensum. Prope accedit Harl. in quo legitur λέγων. Sed si imperfectum omnino retineri oportebat, non erat quod triumpharent augmenti hostes, cum legi posset, τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς. Nodum solvit Kingius, et non monito lectore, edidit, τοῖς ἀμφὶ σῆς λόγοις. Simile est quod infra 957. τύγχανον habet MS. Reg. Soc.

584. Prafat. p. XVI. ubi notat Morelli esse hanc lectionem, non Kingii.

574 Soph. Phil. 909: Κρύπτων θάμὰ δεῖ, πῆ
λέγων ἀσχολίαν ἔχω; —

584. λέγω non necessarium vult Musgravius in Eurip. Suppl. p. 4. ubi omissum augmentum defendit.

585

6

7

8

9. Verg. Ecl. IV. 37.

590.

1

2

3

4. ἐξαλείφ. Shakspeare. Hamlet. Wipe away
trivial fond records

595. Citat quoque Lust. in Il. K. 708-9. et Il. B. 252-43. et in
Odyss. A. 37-32.

6. γεννᾶιος. fem. gen. conf. ad 151.

7

8

9

600. οὐδὲν ἄλλο πλὴν illustrat Dawes. M. Cr. 226. ubi hunc
locum laudat.

1

2

3

4. Citat Eustath. 393. 27. in Il. E. et in Il. Ξ. 967. 43.

παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.
ΧΟΡ. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε,
πόλει τε τῇ μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων. ἢν γὰρ ἄψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
κακὸν δίδωσι καρπὸν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς, οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλὸς, ἐσθλὸς, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί;
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς

585. εὐτεκνοτάτην Ald. et εὐτεκνότατε infra 624. Nihil igitur mirum si πόμα supra 396 admisit. Mox etiam 586 θ' omittit, quod habet MS. Reg. Soc.

595. ἀγγελθεῖσά μοι Venradius citat Eustath. in Homer. Iliad. B. p. 132. 18. Ed. Basil. ubi quaedam de Adject. duarum terminat.

597. Aldus et multi MSS. εὐσταχυν male.

604. (ἔχει) γέ τοι τι Ald. Mosq. D. γέ τοι Harl. Mosq. B. C. μέν τοι Mosq. A. Schol. inedit. in Homer. Odyss. Γ. 43.

δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἦν τις εὖ μάθῃ,
οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τῶν καλῶν μαθών.
καὶ ταῦτα μέν δὴ νοῦς ἐτάξευσεν μάτην·
σὺ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγχάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον,
τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτικὴ τ' ἀναρχία
κρείσσων πυρός· κακὸς δ', ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαῖα λάτρι,
βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
λούσω, προθῶμαί θ'· ὡς μὲν ἀξία, πάθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω, (τί γὰρ πάθω;)

43. Sed γε μέν τοι recte habent Lib. P. MS. Reg. Soc. Sæpissime hæ tres particulæ in Sophocle et Euripide junctæ occurrunt; γέ τοι τι nunquam. Locus Scholiastæ hic est; ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔχει μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς Δίδαξιν ἐσθλοῦ.

605. μάθοι Aldus. μάθῃ postulat syntaxis, et ita plures MSS.

606. Quanquam scio Euripidem paullo esse negligentiorem in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto μετρῶν. Electr. 52. Γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος Ἴστω τὸ σῶφρον.

607. δὲ in editiones incuria irrepsit. Aldus recte δή, cui accedunt Harl. MS. Reg. Soc. Eustathius ad Iliad. N. p. 900, 44. Bas. 930, 42. Rom.

610. ἐν γὰρ μ. Aldus. ἔν τοι MSS. plerique.

611. Sic omnes edd. et MSS. et Eumathius VII. p. 257. Male ἀταξία Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 389.

617. ἀξίαν Aldus. ἀξία recte plures MSS.

603

606. γε, etiam. R. P. praef. ad E. Hecub. p. 37. Infr. 842. + Vid Aeschin. c. Ctesiph. p. 442. 1

606. μελεῶν, emendatio R. P. majorem adquirit veritatem. Arist. Avib. 100A, Ὀρθῶ μελεήσω κανόνι. καθὲν αὐλὸν κανόνι τοῦ γ' σοβλοῦ, citat Eust. in Od. Σ. 666. 35.

607. Sic quoque Eustath. in H. Il. T. p. 1262. 32. ubi tamen ἐτοζεύοντες, ut in Il. N. 900. 44. cit. ab RP. — Horat. III. 16. 16.

608

609

610–612. Citat Hutchinson. ad Xenoph. Anab. B. p. 175. Not. 4.

611. Ἀναοχία citat Eustath. in H. Il. A. 42, 38. Hesychius quoque respexit in Od. Π. 612. 32

614

615

616

617. πόθεν; Interrogative. Sic Demosthenes, περὶ Σεσφ. 486. et 488.

624

625

630

631. Ovid. Metam.

κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἳ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὐτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων κάλλιστά τ', εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἤκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα,
γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος,
ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν ~~κακόν,~~ κακόν.
Eur. T. R. P.

ΧΟΡ. Ἐμοὶ χρῆν συμφορὰν, στροφή.
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-

631. Ald. et MSS. quidam, κεῖνος δ' ὁ. Sed hujusmodi particuli addendis, mutandis, delendis millies metrum corrumpitur. Sic mox 679. Harl. κοὐκέτ'. qui tamen hic δ' ignorat.

λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
Ἅλιος αὐγάζει.
πόνοι γὰρ, καὶ πόνων ἀντίστροφή.
ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἂν ἐν Ἴδᾳ
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ, καὶ φόνῳ, καὶ ἐμῶν ἐπῳδός.
μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔρουν Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
πολίου τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

Γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα, καὶ θῆλυν σποράν,
κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟΡ. τί δ', ὦ τάλαινα; σῆς κακογλώσσου βοῆς·

639. Citat Eustath. in Il. T. 301. 16.

640.

1

2. Citat Eustath. in H. Il. A. 41. 37.

3. Citat Eustath. in H. Il. A. 31. 42. καὶ ὁ Εὐριπίδης οἰνὶ ἐξ ἰδίας ἀνοίας χοινὰ κακὰ θεσθαι γίγνεσθαι. in Il. T. 300. 52. et in Il. Π. 1076. 17.

4

645

6

7

8. Boulas. Nostrum ob hanc vocem citat Eustath. H. Il. A'. 18. 10. Conf. infr. 939. Hipp. 537. andr. 280.

Τι δ'; ὦ τάλαινα; σ

662. Markl. citat ad E. Suppl. 1147. cum E. Electr. 41. +

665. ἀπ̄ο̄] Membr. a prima manu scriptum exhibent δόμων ὕπερ, sed minus superscripta emendatio ἀπό. Brunck. in V. 53.

ὡς οὔ ποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα.

ΘΕΡ. Ἑκάβῃ φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.

ΧΟΡ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ἄπο
ἥδ'· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.

ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας· κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.

ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ' ἢ ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;

κομίζουσ', Err. T. R. P.

ΘΕΡ. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.

ΕΚ. οἵ' ἐγὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;

ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις

665. δόμων ἄπο. MS. Reg. Soc. ὕπερ pro var. lect.

666. σοῖσι Ald. et MSS. Male edd. quædam τοῖσι.

668. Non male Lib. P. κοὐκέτι βλέπεις φάος.

671. νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur. Sed Ammonius, ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχὼν, suspicatur legendum esse, νεκρὸν τόδε, quoniam in v. νεκρὸν, ubi pro cadavere sumitur, semper intelligendum est σῶμα, ait, docente Bolio. Deinde pergit; "Favet mutationi etiam metrum." Imo hac emendatione metrum corruit, nisi insuper transponas, τόδε Πολυξένης ἐμοὶ.

τόνδ᾽· ἀλλ᾽ ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα, καὶ παρ᾽ ἐλπίδας.
ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ᾽ ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὃν μοι θρηξὶ ἔσωζ᾽ οἴκοις ἀνήρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ᾽ εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον, τέκνον,
αἰ, αἰ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
ΘΕΡ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστηνε σύ;
ΕΚ. ἄπιστ᾽, ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ᾽ ἀφ᾽ ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ᾽ ἀθάκρυτος, ἀστένακτος
ἀμέρα μ᾽ ἐπισχήσει.
ΧΟΡ. δεινά, ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρὸς,
τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
ΘΕΡ. οὐκ οἶδ᾽· ἐπ᾽ ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
ΕΚ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός;

684. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Alii addunt ὦ; alii omittunt τέκνον.

685, 6. νόμων βακχείων Ald. Alterum habent MS. Kingii et Eustathius ad Il. B. p. 241, 23. Rom. 182, 46. Baf. Quidam γόων pro νόμων.

688. Alii σοῦ pro σύ minus recte.

698. φονίου Ald. contra metrum.

698. ἔκβλητον illustrat Eustath. ad Iliad T. 291. 4. in Odyss. A. 40. 8.

679

680.

1

2

3

4

685. Eustath. in Il. B. 182. 46. R. P

6

7

8

9

690

1

2

3

4

695

6

7

8. Hudè et alijs Iurisp. locij referendus Eustath. in Il. A. 97. 40. qui cum Paraphraste comparandus, de Vac
ἐπὶ μα.

699.

700

701

2

3

4

705

6

7

8

9

710

1

2

3

4

715.

6. Inf. 805.

717. Citat Eustath. in Odyss. Ξ. 452. 43.

8

9

ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ΕΚ. ὤ μοι, αἰ αἰ,
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν
ὄψιν, οὗ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον, ἂν ἐσεῖδον
ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ'
ὄντα Διὸς ἐν φάει.
ΧΟΡ. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι;
ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήικιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.
ΧΟΡ. ὤ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
ΕΚ. ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὁσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ὤκτισας.
ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὡς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

702. ὀμμάτων τ' ἐμῶν Ald. Copulam omittunt multi MSS.
707. ὀνειρόφρων alii.
708. ἐμὸς semel tantum Ald.
711. πλέα MS. Reg. Soc.
712. τ' om. Harl. οὐχ ὁσιά τ' habet MS. Reg. Soc.
713. ἰὼ Ald. et alii MSS.
715. ὠκτίσω Ald. Variant MSS.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἵσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε. τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι.
ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ΑΓΑΜ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἐσθ' ὅδε;

734. ὀδύρῃ Aldus et omnes MSS. quod cum metro repugnaret, ſenſus jactura in ὀδυνῇ mutavit Kingius. Debebat ſaltem ὀδυνᾷ. Sed recte Muſgravius δύρῃ, advocato Heſychio, δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι. Heſychium fruſtra erroris inſimulat Taylorus Lect. Lyſiac. cap. 9. Eadem opera accuſare Etymologum debebat p. 192, 43. 291, 23. Nec magis mirum utrumque δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι Atticis in uſu fuiſſe, quam utrumque κέλλειν et ὀκέλλειν. Aeſchylus Prometh. 271. Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Male ibi eliſionis, qualem neſciunt Attici, ſignum apponunt editiones. Apud eundem Perſ. 584. metrum flagitat, Δυρόμενοι γέροντες. In Noſtri Med. 159. δυρομένα edidit

720

1

2

3. Ψάυομεν] E. Andr. 347. et Iph. A. 531. R. P. praef. ad E. Hecub. 37. — de quinta sede —

4

725.

6

7

8

9

730. Citat Eustath. in H. Il. Σ. p. 1173. 22. Ed. Bas. et in Od. 292. A.

1

2

3

4. Σύριε. Aeol facit Eustath. in H. Il. B. 165. 21. conf. R. P. praef. ad Iacund. Edit. Hecub. XXVI.

735

740

741.2 sic Soph: O.T. πόνων' ἀπέσ

742

ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν.
ΑΓΑΜ. οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων,
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ΕΚ. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
ΑΓΑΜ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
τολμᾷν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ΑΓΑΜ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γὰρ ἐστί σοι.
ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

edidit Brunckius, quasi ο ab ου elidi posset. Initium est versus Euripidei Androm. 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι; cui simillimus alter ex Neophronis Medea apud Stobæum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι; Quidni, inquies? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant.+ Legendum igitur cum in Euripide, tum in Neophrone, δύρομαι.

736. ἄλγος ἂν προσθείμεθα. Sic Aldus et pleræque edd. Sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. MS. Reg. Soc. Mosq. C. Consentit K. Brunckius edidit, ἄλγος αὖ π. ἄν. male.

746. γονάτων Ald.

+ Male aliter Hermannus de V. 866 Prom. Vinct. Aeschyli, ubi legend. δὲ δέξεται.

ΑΓΑΜ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς;
ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὰν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
ΑΓΑΜ. ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο.
ΑΓΑΜ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
ΕΚ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
ΑΓΑΜ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', οὐ εἰσορᾷς.
ΑΓΑΜ. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀρρώδων θανεῖν.
ΑΓΑΜ. ποῖ, τῶν τάτ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
ΑΓΑΜ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
ΑΓΑΜ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;

752. ἐπάρκειαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν MS. Reg. Soc. quod præferendum videtur. ἄρκεσις occurrit apud Sophoclem Oed. Col. 73. ἐπάρκεσις 447. Alteram formam apud Tragicos non memini inveniſſe.

754. Hunc verſum ſic convertit Ennius apud Nonium v. GUTTATIM. *Vide hunc meæ in quem lacrumæ guttatim cadunt.*

758. Τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus eſſe videtur.

765. Sic editi recentes. Πολυμήστορα Aldus. Male inſuper τῆσδε omittunt Harl. MS. Reg. Soc. In K. videtur primo fuiſſe Πολυμηστορα, deinde in alterum mutatum.

765. Homer "Helen" 05

76

ΕΚ. τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
ΑΓΑΜ. ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
ΑΓΑΜ. εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
ΕΚ. ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ΑΓΑΜ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
ΕΚ. λοῦτρ' ὤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
ΑΓΑΜ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χρόα.
ΑΓΑΜ. ὦ σχετλία σὺ, τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ΕΚ. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
ΑΓΑΜ. φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
ΕΚ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὥσπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,

768. Iſtud γε, quod nihil ad ſenſum aut elegantiam confert, omittunt quidam MSS. Legendum videtur, Τίνος πρὸς ἄλλου, quod et melius quæſtioni reſpondet. Supra 696. πρὸς τίνας ἀνθρώπων; Suppl. 404. οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρός. Sic habent edd. At Valckenærius ad Phœniſſ. 396. citat Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρός.

773. μαστεύουσ' Aldus et multi MSS.

780. λέγεις alii. Comparat Brunckius Terentianum; *Ipſa ſi cupiat Salus, Servare prorſus non poteſt hanc familiam.* Aptius videtur illud Trabeæ apud Ciceronem Tuſc. Diſp. IV. 31. *Fortunam ipſam anteibo fortunis meis.*

ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν, οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί,
ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων·
τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, κἀσθενεῖς ἴσως·
ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν
νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
ὃς εἴς σ' ἀνελθὼν, εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,

Prof. p. VI 788. ξένων multi MSS. male. Aldus et omnes fere MSS. πρῶτα. Brunckius ex membr. ſuis edidit τὰ πρῶτα, tantum duplici anapæſto delectatus, quantum alii offenduntur. ξένια conjecit Muſgravius, quod frigidum et obſcurum eſt. Diſtinctionem, poſt ἐμοὶ ſublatam, poſt ξενίας reponit Beckius, quo quid proficiatur, neſcio. Omnino poſt τυχὼν aliud participium, quod duo ſententiæ membra connectat, requiritur. Cum ſemel ſcriptum eſſet, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, aliquis metri ſtudioſus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Ariſtophanis locum Veſp. 1429. Brunckius contaminavit. Sæpius ἱππικὴ et μουσικὴ ſine articulo adhibent Attici. Recte igitur legimus, Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς. Hoc autem Brunckius ignorans, participium, quod erat neceſſarium, ejecit; articulum, qui non erat neceſſarius, inferuit. Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς.

793. Reſpicere Euripidem ad Pindari dictum, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, monet Muſgravius.

Meton Biblioth. Crit.

799. Apud Stob. Fl. 43. p. 165. ex alia, ut videtur, fabula. –

800

1

2. Citat Eust. in Il. I. 653. 5, R. P. in not.

3

4

805. Supra. 716.

6. [redacted]

7

8

9

870

811

812

813

814

οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς
ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἵ' ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ'· ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν, ὡς χρὴ, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
πειθὼ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτε
πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;

801. Ejicere hunc verſum et deinde legere vult, ἰδοῦ τε Bibliothecæ Criticæ editor. Male. Ἰδοῦ με habent omnes MSS. κἀνάθροισον quod habet MS. Reg. Soc. prave ſcriptum eſt etiam in Euſtathio ad Iliad. I. p. 752, 4. Rom. 653, 5. Baſ.

806. "An legendum ποῖ μετεξάγεις; Quanquam corripi poteſt ſyllaba, licet μ' pro μοι ponatur," inquit Muſgravius. Imo μ' pro με ponitur. Senſus eſſe videtur; Quo meum pedem ſubducis, i. e. quo me cogis te ſequi?

810. Hunc locum in animo habuiſſe videtur Quinctilianus I. 12. 18. *illam (ut ait non ignobilis tragicus) reginam rerum orationem.*

οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκοντ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,
ἣ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τιν' ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, τῶν τε νυκτέρων πάνυ
φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.

820. σῇσι πλευρῇς Ald. et edd. Sed neutrum habet MS. Leid. teſte Valckenærio, Brunckii membranæ et alter MS. a prima manu. Sic etiam K. Aut σοῖσι aut πλευροῖς alii. In Sophoclis Ajac. 1253, vulgo Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. MSS. plures πλευράν. Sed recte MS. apud Brunckium, Stobæus, et Euſtathius habent πλευρά.

822. Hunc locum citans Scholiaſtes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perſtringit; ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν. Sed hac re nihil offenſus Ennius vertit; *Quæ tibi in concubio verecunde et modice morem gerit*, apud Nonium in v. *modicus*.

824. κείνης δ' ἐγώ, Ald. et ut puto, omnes MSS. Sed edidit Brunckius, κείνης δὲ σύ, vereor ne μαστροπικώτατα.

825. Edidit Aldus; Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Unde Reiſkius et Tyrrwhittus legunt ὁμοῦται. Sed omnes fere MSS. habent ut edidi. πάντων pro πάνυ habet codex Brunckii, unde ille edidit —τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ. μ. γ. πάντως χάρις. Pro πάνυ mavult Muſgravius ὁμοῦ ex Ald. Ceterum σκότου, ut magis Atticum dedi ex Brunckii membr. et Moſq. C.

825. addend. Porſoni. Non valde uſitata Tragicis eſt vox πάνυ; occurrit tamen apud Sophoclem, Oed. Col. 144. et Phil. 650.

1. Flor. III. 15.

815.

6

7

8. ad 316

9

320. Supr. 50 A. πλευρὰν ἔπαρε –

1

2

3. Citat Lust. in H. Λ. 777. 49; – Ξ. 975. 36.

4

5

326.

830. Catullus. XIII. 14. Totum ut te faciant, Fabulle, nasum.
In notis nostrum citat Vulpius; et Epigr. anthol. III. 6. et Apul. in Ap.

Ἀδελφὰς εἰσαθρεῖς Ἀσλὴξ ἐμὸς· εἴθε γενοίμην
Οὐρανὸς, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σε βλέπω.

831. Valck. in E. Ph. 318. p. 109. σόφισται citat: [illegible]
Etym. M. 26. 53. [illegible]: sic quoque Jo. Tzetzes, Hist. Chiliad. I. 98! 573. ubi hic loci laudatur. Nescio an hunc respexit Eustath. in Hom. Il. B. 198. 20

837. Virg. Ecl. IV. 315. ubi ad V. 818 refert Heynius.

839

840

842. vs. Etiam - sic supr. 606. - R. P. prof. ad E. Hecub. p. 37.

ἄκουε δὴ νῦν. τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλαίοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους.
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
πίθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς, τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
ΧΟΡ. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
ἐχθρούς τε, τοὺς πρὶν εὐμενεῖς, ποιούμενοι.
ΑΓΑΜ. ἐγώ σε, καὶ σὸν παῖδα, καὶ τύχας σέθεν,

831. Pro κόμαισι primo κόραισι, deinde κνήμαισι conjicit Musgravius. Sed cum omnes MSS. et edd. tum Etymologus M. p. 26, 54. vulgatam lectionem confirmant.

836. πάρασχε Ald. et MSS. quod temere barbarum vocat Brunckius, cum sit analogiæ regulis consentaneum. Sed non valde usitatum esse fateor; occurrit tamen κάτασχε in Herc. Fur. 1211.

841. οἱ χρόνοι ex conjectura Musgravii edidit Brunckius.

844. ἔγωγε MS. Reg. Soc. non male.

Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ', ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρήικης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ἥ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,
τὸν κατθανόντα δ', ἐχθρόν· εἰ δέ σοι φίλος
ὁδ' ἔστι, χωρὶς τοῦτο, καὶ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι, καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.

ΕΚ. φεῦ, οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος,
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος, ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
ξύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν

848. Ald. φανείην γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν. φανείη membr. Bruncku codex et Mosq. C. cum aliis. σοί τ' ἔχειν καλῶς plerique MSS.

852. φίλον Aldus. φίλιον Lib. P.

845

6

7. f. τὸν δε, sc. Polymestora, σοι δ.δ. ut 1264 — σοῦ
ἐ μοι δόλος δίκην.

8

9

850

1. Hinc respexit Eust. in Od. π. 609. 47.

2

3

4

855

6

7

8

9

860

1

2

3

4

865

6

7

8

9

870

1

2

3

4

875. Ἑλλάνων Musgr.

6

7

8

9

880.

887. citat Lex. in Il. H. 571. 3. + Apollon. Rh.

882

883.

Eur. Heracl.
879 —
Schol. Rs. Prom
852 -

τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος, ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρηικὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τἀ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραίᾳ, φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;

ΕΚ. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.

ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;

ΕΚ. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.

ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;

ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.

ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.

ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναῖκες εἶλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξώκισαν;
ἀλλ' ὡς γενέσθαι. τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ

876. φονέα. Ultimam hujus vocis, quæ ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599, 763. Quibus addit Piersonus ad Mœrin p. 192. Euphorionem apud Athenæum XI. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. VII. p. 307. E. ubi κεστρεῦ ὀπτὸν occurrit.

882. γενέσθαι τόνδ' ἐμοὶ Ald. γενέσθω edidit Brunckius ex membr. τόνδε μὲν fere omnes MSS.

γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας, ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τῷδ' ἀδελφῷ πλησίον μιᾷ φλογὶ,
δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.

ΑΓ. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἴῃσ' οὐρίους πνοὰς θεὸς,
μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.
γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ, καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν,
κακόν τι πάσχειν· τὸν δὲ χρηστὸν, εὐτυχεῖν.

ΧΟΡ. Σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, στροφὴ α.
τῶν ἀπορθήτων πόλις
οὐκέτι λέξει· τοῖον Ἑλ-
λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,

884. πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.

891. δισσῇ μερίμνα Ald.

891. οὐρίας Aldus et plerique MSS. οὐρίους Brunckii membr. Mosq. B.

901. τοιόνδ' Aldus et MSS. Sed δ' delevit Kingius.

902. καλύπτει Ald. κρίπτει Brunckii membr. MS. Reg. Soc. et K.

484

5

6

7

8

9

490

1

2

3

4

5

6

7

8

9

900

1

2

903.

904. Citat Eustath. in H. Il. B. 143. 13. in Il. H. 528. 34. in Il. K. 702. 41.

5

6 Æsch. S. Th. 348. et per totum Chorum.

7

8

909.

910.

1. Conf. Eustath. in H. Il. B. 183. 35. qui hunc respexit.

912. Quidni enim ἀναπάλυπτε tam bene pro ἀνάπαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quàm καταπαύσας pro καταπαυσάμενος, Hec. 912. R. P. in E. Or. 288.

3

4. Citat Eustath. in Il. Ε. 409.

915

916. Hunc respexit Eustath. in Il. M. 863. 7.

917. ἀναδέλοις κ. citat Eustath. in Il. Π. 345. 40.

918

919. ἀλέρεκνα ἐσσπλεκ citat Eust. in Il. H. 568. 20. et κέλοιτρον. in Il. Ξ. 963. 9.

917

920

δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλῖδ' οἰκτροτάτᾳ κέχρωσαι,
τάλαιν' · οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιστρ. ά.
ἧμος ἐκ δείπνων ὕπνος
ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται.
μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιῶν
θυσιᾶν καταπαύσας,
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις στροφὴ β'.
μίτραισιν ἐρῥυθμιζόμαν,
χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,

905. αἰθάλῳ al. αἰθάλου καπνοῦ Ald. et multi MSS. καπνοῦ omittit K.

906. Sic Ald. et MSS. Quidam οἰκτροτάταν.

912. θυσιᾶν MSS. quidam. θυσιῶν Ald. χαροποιὸν θυσίαν ex prima membr. lectione Brunckius.

915. ναυτᾶν Valckenærius, quod minus poeticum est; imo "metro refragatur," si Ammonio credimus!

916. Ald. et MSS. ἐμβεβαῶτα.

920. εἰς Ald. MSS. quidam et edd. ἐς contra metrum.

908. Huc facit Virgil. Æn. VI. 513.

ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
ας τόδ'· ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
πέρσαντες, ἥξετ' οἴκους;
λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος ἀντιστρ. β'.
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ',
οὐκ ἤνυσ', Ἄρτεμιν, ἃ τλάμων·
ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
τὸν ἐμὸν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεί
νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
καὶ μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος·
τάλαιν', ἀπείπον ἄλγει·
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰ- ἐπῳδός.
δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, καταίρᾳ
διδοῦσ', ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν
ἐξοικισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ'

925. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα omnes fere MSS. et Eustath. ad Iliad. B. p. 206, 13. Rom. 156, 14. Bas.

926. ἥξετ' ἐς οἴκους Ald. et MSS. Præpositionem recte delevere viri docti.

937. Διοσκόροιν Brunck. ex membr. Ald. et ceteri Διοσκούροιν.

921

2

3

4

925. Citat Eust. Il. B. 156. 14. R. P.

6

7. Huc respexit Eust. in Il. Ξ. 963. 16. Vid. V. 454.

8

9

930

1.

2.

3.

4.

935.

936. Citat Eustath. in H. Il. T. 1231. 23. Ed. Bas. et in H. Il. Ψ. p. 1420. 38. in Il. T. 326. 38. et in Il. H. 365. 21. et in Od. Π. 608. 24.

936. Graeci non dicunt ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς, sed sine praepositione, ut Hec. 936. R. P. in E. Or. 91.

7

8. διὸ ἀπειρέναι – Citat Eustath. in Il. B. 287. 28.

939. nostrum citat ob hanc vocem Bothlav. comp. Eustath. in H. Il. A. 1. 18. 10. Vid. Scaph. 648.

940

1

942

945. ἀπαγάγοι πάλιν

ἀλάστορός τις οἰζύς·
γοι ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δέ σύ,
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
φεῦ, οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὖθ' οἱ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὅροις
ἀπών, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
ἐς ταυτὸν ἥδε συμπίτνει δμωὶς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,

944. οἰζὺς scripsi, ut semper Attici, non ὀϊζύς.

958. ἐπεί γ' edd. quædam. ἐπεὶ δ' Ald. et MSS.

ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
ΠΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν· ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι,
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
ΠΟ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σύ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Ἀχαιῶν· ἀλλὰ σημαίνειν σε χρή,
τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
ΠΟ. μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ καὐξίως σέθεν λέγεις.
ΠΟ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;

965. Hic versus spurius videtur.

976. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ Ald. Sed ἡμῖν omittunt plures MSS.

977. χρὴ Ald. et MSS. δεῖ Brunckius ex conjectura. Vide supra ad 286.

963

6.

96 7. Hunc respexit Eust. in Od. Π. 613. 29.

8.

9.

970. τίς χ. σ' ἔρεθεν; De hac formula R. P. in l. Orest. 659.

1.

2.

3

4.

975.

6

7

8

9

980

1

2

3

4

5.

986

7

8

9

990. τοῦ πλησίον quoque citat Eustath. in Il. A. 39. 29.

ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου;
ΠΟ. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ πρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
ΠΟ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτὸν, μήδ' ἔρα τῶν πλησίον.
ΠΟ. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν ὃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
ΠΟ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
ΕΚ. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.
ΠΟ. τί χρῆμ', ὃ καμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
ΠΟ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παισὶ σημῆναι σέθεν;
ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἰ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
ΠΟ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ΕΚ. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
ΠΟ. καλῶς ἔλεξας τῆδε, καὶ σοφώτερον.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
ΠΟ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
ΠΟ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;

987. πρυφίως Ald. πρύφιος multi MSS.

990. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. K. p. 792, 19. Rom. 707, 10. Bas. Ψ. 1312, 20. Rom. 1429, 42. Bas.

992. Ald. ἃ. Harl. ὃ. In versu sequenti omnes τοῦτο præter membr. in quibus ταῦτα.

1002. Ἰλιας. Sic plerique MSS. Levi errore Aldus Ἰλιᾶς.

ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
ΠΟ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.
ΠΟ. ποῦ δ'; αἰδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
ΠΟ. τἄνδον δὲ πιστὰ, καὶ ῥσένων ἐρημία;
ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.
ΧΟΡ. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·
ἁλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν
λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίοτον· τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκᾳ καὶ θεοῖς οὔ ξυμπιτνεῖ,
ὀλέθριον, ὀλεθριον κακόν.
ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγε
θανάσιμον πρὸς Ἅιδαν, ὦ τάλας·

1007. Al. ἐντὸς ἢ κ.
1010. Ald. Ἰδία. Alterum Brunckius ex membr.
1018. ἐς vel εἰς Ald. et omnes prope MSS. Delent Brunckius et Beckius. Forsan, ἐς ἄντλον πεσὼν.
1021. οὐ Ald. et MSS.
1024. ἰὼ τάλας Ald. Πολ. ἰὼ ἰὼ τάλας· Χορ. ἀπολέμῳ MS. Reg. Soc.

1006.

7

8

9. Citat Eustath. in Il. H. 553. 11. et hunc respexit in Il. N. 892. 25.

1010

1

2

3

4

1015. Sēt cum Genitivo. de quo vid. R. P. in Lex-Oxon. 659.

6

7

8

9

1026. Ovid. Metam. XIII. 564.

ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟ. ὤμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.

ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρηικὸς οἰμωγὴν, φίλαι;

ΠΟ. ὤ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.

ΗΜΙΧ. φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά.

ΠΟ. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·

βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.

ΗΜΙΧ. ἰδοὺ βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.

βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν, ὡς ἀκμὴ καλεῖ

Ἑκάβῃ παρεῖναι, Τρῳάσιν τε συμμάχους;

ΕΚ. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας.

οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,

οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτεινʼ ἐγώ.

ΗΜΙΧ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῄκα, καὶ κρατεῖς ξένου,

δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἷά περ λέγεις;

ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος

τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ,

παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτεινʼ ἐγὼ

1030. ἀλλ' οὔτι με φύγητε Ald. Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε. Quibus accedunt Mosq. C. D. μοι φύγοιτε Mosq. A. με φύγητε MS. Reg. Soc. in textu, sed μὴ suprascripto. μὴ φύγητε K. Correxerat aliquis in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde Dawesius † sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, elicuit μὴ 'κφύγητε. Cyclop. 662. Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας. † p. 331

1033. ἐπισπέσωμεν Ald.

ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὁρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, καὶ ποστήσομαι,
θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΠΟ. ὤ μοι ἐγώ,
πᾶ βῶ; πᾶ στῶ; πᾶ κέλσω,
τετράποδος βάσιν θηρὸς ἀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων
Ἰλιάδας, αἵ μ' ἀπώλεσαν;
τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
ὦ κατάρατοι, ποῖ καί μ' ἐφυγὼ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι, ἀκέσαιο, τυφλὸν, Ἄλιε,

1046. ῥέοντι Ald. edd. et MSS. plures. ζέοντι Barnesius vel ex MS. vel ex conjectura. θυμὸν ζέοντι Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 224. ed. nov. Edidi ζέοντι, cum sit in Harl.

1050. κατ' ἴχνος interpretatur glossa, ὁμοίως τῷ ἴχνει. Sed legendum videtur, καὶ κατ' ἴχνος, ut ἴχνος simpliciter pro *pede* capiatur. Bacch. 1122. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ΙΧΝΟΣ αὐταῖς ἀρβύλαις· γυιωθοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς. Catull. Nupt. Pel. et Thet. *Candida permulcens liquidis* VESTIGIA *lymphis*.

1051. τήνδ' Ald. τάνδ' MSS. quidam.

1055. ἰὼ ἰὼ κατάρατοι Ald. alterum MSS.

1043

4

1045.

1046. ῥέοντι legebat, ut videtur Eustath. in Il. P. 1168. 38.

7

8. Citat Sch. in ar. Plut. 447. et illustrat. Citat etiam Thom. M. 652

9

1050. ἴχνος Pet. Epigr. Brunck. II. 395. 4.

1

2

3

4

1055

6

7

8

φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ, σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικῶν.
πᾶ πόδ' ἐπείξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοίνων ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἁρπάμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποινα ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκνα ἔρημα λιπὼν
Βάκχας Ἄιδου διαμπερᾶσαι,
σφακτὰν κυσίν τε φονίαν
δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίας πείσματι
λινόκροκον φάρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθείς,
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριαν κοίταν;
ΧΟΡ. ὦ τλῆμον, ὡς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·

1060. *σίγα* bis Ald.

1061. *γυναικᾶν* Ald. Quanquam plerumque proniores sunt librarii ad delenda quam retinenda dialectorum discrimina, aliquando tamen, ut nunc, nimio Dorismi studio peccare videas.

1069. *οὐρείαν τ'* Ald.

1073. *ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς* Ald. Sed *συθεὶς* quod Grammaticæ leges flagitant, multi habent MSS.

δράσαντι δ' αἰσχρὰ, δεινὰ τἀπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ΠΟ. αἰ, αἰ, ἰὼ Θρῄκης
λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὔϊππον,
Ἄρει κάτοχον γένος.
Ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοᾶν, βοᾶν αὖτῶ, βοάν.
ἴτε, μέλετε, πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με,
γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
ὦ μοι ἐμᾶς λώβας.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον,
ὑψιπετὴς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων
ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐς Ἅιδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν αἰζῶ τάλας;

1078. δέδωκεν Ald. et MSS. pars. Sed mollius alii ἔδωκεν. Porro ἔθηκεν Lib. P. quod per se bonum esset. Sed sumtum est ex v. 717. alterum confirmat Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΙΠΙΤΙΜΙΑ Τῆς δυσσεβείας οἷα ΔΩΡΟΥΝΤΑΙ θεοί.

1084. ἴτε bis Ald.

1077

8

9

1080. Hoc citat Eustath. in Il. B. 271. 33. ubi ἐνοπλον. et λοτοφαγιῶν.

1. citat Eust. in Odyss. O. 323. 34.

2

3

4

1085

6

7

8

9

1090

1

2

3

4

1095.

ὁ ἀΐξω. vid. adn. ad 31 —

1098. ζόης. Theocritus. Epigr. ιζ'. 9. — Herodot. VII. 532. 68. ζόην. 476. ζόης. ubi Stob. et Arch. V. dant ζώην et ζώης. Simonides. IV. 15. ζώειν in fine Iambi. Herodot. p. 120. l. 205. 8. —

ΧΟΡ. ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.
ΑΓΑΜ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακε' ἀνὰ στραπὸν
Ἠχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ἦσμεν Ἑλλήνων δορί,
φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
ΠΟ. ὦ φίλτατ', ἠσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
ΑΓΑΜ. ἔα, Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
ΠΟ. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν

1098. Aldus et MSS. ζωῆς. Alteram formam repoſui ob metrum. Si quis cum Brunckio primam in ζωῆς corripi poſſe contendat, judicio ſuo fruatur. Incertus Tragicus apud Stobæum p. 483. ed. Grot. Οὐδὲν γὰρ ἄλγος, οἷον ἡ πολλὴ ζόη. Ibi quoque editur ζωή.

1099. ἥσυχος Ald. et MSS. pene omnes, ἡσύχως Brunckius ex membranarum varia lectione.

1101, 2. Ἀχὼ et Ἑλλάνων Ald. et 1106. δύστανε.

1102. ἴσμεν Ald. et MSS. Sed ἦσμεν Etymologus M. p. 439, 1. Nempe pro ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεσαν, Attici contracte dicebant, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν, quas formas multis locis reſtituit Pierſonus ad Mœrin p. 174. et Addend.

1103. παρέσχεν Ald. et MSS. παρέσχ' ἂν primus reponendum monuit Heathius.

ἀπώλεσ᾽· οὐκ ἀπώλεσ᾽, ἀλλὰ μειζόνως.

ΑΓΑΜ. τί φῄς; σὺ τοῦργον εἰργάσω τόδ᾽, ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ᾽ ἔτλης ἀμήχανον;

ΠΟ. ὦ μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον· εἰπὲ ποῦ ᾽σθ᾽, ἵν᾽ ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.

ΑΓΑΜ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΟ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ᾽ ἐφεῖναι τῆδε μαργῶσαν χέρα.

ΑΓΑΜ. ἴσχ᾽· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βαρβαρον
λέγ᾽, ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ᾽ ἐν μέρει,
κρίνω δικαίως, ἀνθ᾽ ὅτου πάσχεις τάδε.

ΠΟ. λέγοιμ᾽ ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
τοῦτον κατέκτειν᾽· ἀνθ᾽ ὅτου δ᾽ ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ, καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν·
γνόντες δ᾽ Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα,

1125. ὕποπτος active. Aeschylus Prometh. 890. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πυρπνόον βέλος. Sophocles Oed. Col. 1031. Ἀλλ᾽ ἔσθ᾽ ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. Ὥστ᾽ εἴ τι τῷ μῷ τἀνδρὶ τῆδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτὸς εἰμὶ, κἄρτα μαίνομαι.

1128 μὴ — ἀθεσίοις — Ἀχαιοὶ ἄμεσσιν καὶ τείχεσιν — contra Dawes sic Canona, M. Crit. 82. Vide Porson in L. Phoen. 68.

Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον,
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε
λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισι μ' εἰσάγει
δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ,
πολλαὶ δέ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔν-θεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
Ἀθάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερός,
ἦνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι,
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.

1136. δόλῳ et 1137. ὑπ' Ἰλίῳ Ald. Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures Codices.

1141. χεῖρες Ald. et MSS. χειρὸς edidit Barnesius. δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 346. ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. errore forsan typorum, et mox 1142, λεύσσουσαι.

1149. γένοιντο Ald. γένοιτο, quod paullo melius est, habent Mosq. D. MS. Reg. Soc. a prima manu.

κἄτ' ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
ξυναρπάσασαι, τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας,
καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἦνυον τάλας.
τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,
ἐξειργάσαντο δεινά· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
θὴρ ὡς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολεμίου τε σὸν κτανών,
Ἀγάμεμνον. ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἰρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·

1169. λέγων ἔστι τις ἢ μέλλει Ald. Stobæus Grotii p. 308. τις ἔστιν Brunckius ex membr. 1170. συντιθεὶς Stobæus et τις omittit MS. Reg. Soc. Liber P. male ex v. 1174. Meliorem lectionem præbuit

1150.

1

2

3

4

1155.

6

7

8

9

1160

1

2

1163. "κόρας et κόνας permutantur. In Hec. 1163. κόρας habet R. in textu, κόνας pro varia lectione in margine." R. P. in E. Or. 605. +

1164. "Recte opinor Κυνηγέλης reliqui Hec. 1164. —— sed si quis κυνάγελης malit, non valde repugnem." R. P. in E. Or. 26 —

5

6

7

8. τις et τις in 1169. sic Orest. 1216-7.

9

1170

1171

2

3

4

5

1176

7

8

9

1180

1

2

1183. De corruptelis ex particula "de omissione plura q. R. P. in Ez. Or. 485. ubi hanc notam laudat. †.

γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ'· ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.
ΧΟΡ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.
πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθρούς,
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,
κακῶς δ' ἀπώλοντ'· οὔ τις ἐξήλυξέ πω.

1172. ἀεὶ Stobæus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Mœrin p. 231.

1175. Restitui utcunque mendosam Aldi, omnium MSS. et Stobæi p. 289. lectionem. οὐδὲν εἰσ' Musgravius, quem sequitur Brunckius. αἱ μὲν οὐκ edidit Beckius. Fortasse sanus est hic versus, et legendum, in sequenti, cum Reiskio, τῶν καλῶν. Utut hæc sunt, liberam eligendi potestatem lectoribus reliqui.

1183. δύνανται Ald. et plerique codices. δύναιντ' ἂν MS. Leid. teste Valekenærio ad Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocrationem v. μεῖον, ubi MSS. dant Δύνανται ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν, feliciter Jac. Gronovius, Δύναιτ' ἄν.

1184. ἀπώλοντο κοὔτις Aldus et plerique Codices. Unus K. sed is valde recens ἀπώλοντ' οὔτις, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen ὄλοντο mavult, quod scilicet *ridiculo canoni de augmento non omittendo fidem abrogarit.*

καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
ὃς φὴς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν;
ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔ ποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,
ἢ ξυγγενὴς ὤν; ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο ταλήθη λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, περιζ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἦν θεὶ δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα, καὶν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;

1185. ὧδ' ἐν Ald. et plures MSS. ἐν omisit Kingius, auctoritate Baroc. 74. Addere debuit "optimum illum Reg. Soc. MS. unde omnes fere emendationes desumtæ sunt," quem ego K. voco.

1187. Ald. πῶς φὴς, et sic plures. Sed Brunckii membr. et MS. Reg. Soc. pro var. lect. ὃς φὴς, quod recepi. Simillima orationis conversio in Sophocle Oed. Col. 1354.

1198. Qui supra v. 18. ηὐτύχει ediderat Aldus, hic et infra 1218. εὐτύχει habet.

ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεὶς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανεῖ κακός.
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
τὸν χρυσὸν, ὃν φὴς σὸν, ἀλλά τοῦδ', ἔχειν,
δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις.
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὡς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἄγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὃ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἂν σοὶ παῖς ὑπῆρχ' ὅμιλος μέγας·
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοὶ,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ.

1205. Sic Ald. Alii primo καπνὸς, deinde ἐσήμαν', sive ἐσήμην'.

1214. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά' ὡς σ' MS. Reg. Soc. non male, si alii consentirent. Idem mox 1216. σαφέστεροι.

1223. φανεῖ Mosq. B.

οὔτ᾽ εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ᾽ οὐ λοιδορῶ.

ΧΟΡ. φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ᾽ ἀεὶ λόγων.

ΑΓΑΜ. ἀχθειναὶ μέν μοι, τἀλλότρια κρίνειν κακά·
ὅμως δ᾽ ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
πρᾶγμ᾽ ἐς χέρας λαβοντ᾽, ἀπώσασθαι τόδε.
ἐμοὶ δ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς, οὔτ᾽ ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὔτ᾽ οὖν Ἀχαιῶν, ἄνδρ᾽ ἀποκτεῖναι ξένον,
ἀλλ᾽ ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς·
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ᾽, ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ᾽ οὖν παρ᾽ ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν·
ἡμῖν δέ γ᾽ αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ ἀδικεῖν, φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ᾽ ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟ. οἴμοι, γυναικὸς, ὡς ἔοιχ᾽, ἡσσώμενος
δούλης, ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΑΓΑΜ. οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;

ΠΟ. οἴμοι τέκνων τῶνδ᾽, ὀμμάτων τ᾽ ἐμῶν, τάλας.

1244. Hunc versum Hecubæ tribuit Beckius. Aldus, οἰκοῦν.

1239. Burgess in Dawes. p. 456.

1240

.

.

.

.

1245

1246

7

8

9

1250

1

2

3

4

1255. Hinc ille Cassandra ore vaticinium de Hecuba in canem versam dixit Tryphiodorus. 406.

6

7

8

9

1260. De hac metamorphosi Iuvenal. X. 271.
Exitus ille utrumque hominis [Priami]: sed torva canino
Latravit rictu, quae post hunc vixerat, uxor. —
Ovid. Metam. XIII. 620 -

[redacted]

ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
ΠΟ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἐμέ, ὦ πανοῦργε σύ.
ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σε τιμωρουμένην;
ΠΟ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς—
ΕΚ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;
ΠΟ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.
ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;
ΠΟ. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.
ΕΚ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΠΟ. κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα.
ΕΚ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;
ΠΟ. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.
ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὧν ἔχεις, κακῶν;
ΠΟ. οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες ὧδε σὺν δόλῳ.
ΕΚ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;

1246. Ald. et Edd. τί δαί με. MSS. alii præbent vel τί δ' ἐμὲ vel τί δέ με. τί δή με Brunckius. Editores quidam addiderant τοῦ ante παιδός.

1250. Ἑλλανίδος Ald.

1255. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. D. Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει. Quem ridet Aristophanes apud Eustathium ad Od. Γ. p. 1467, 36. Rom. 127, 17. Bas. καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

1260. βίον Ald. et MSS. quod manifesto mendosum. μόρον Brunckius et Ammonius in textum intulerunt. Sed μόρος † apud Tragicos plerumque *mortem* significat. Melius igitur videtur Musgravius conjeciſſe πότμον, quod confirmat eadem varietate lectionis apud Sophoclem Antig. 83.

† E. I. T. 681.

ΠΟ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται.
ΕΚ. μορφῆς ἐπῳδὸν ἤ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;
ΠΟ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.
ΕΚ. οὐδέν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.
ΠΟ. καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.
ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.
ΠΟ. κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.
ΕΚ. μή πω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.
ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
ΑΓ. οὗτος σὺ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν.
ΠΟ. κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.
ΑΓ. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων. ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;
ΠΟ. ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ μοι,
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασύστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες. καὶ γὰρ πνοὰς

1261. σὰν Aldus. Sed tres MSS. apud Musgrav. et Mosq. B. σῷ.

1265. γ' omittunt quidam MSS. ut et δ' 1256. male.

1269. καὐτόν σε MS. Reg. Soc. ut Brunckius ex membr. edidit. At tum prior versus Agamemnoni tribuendus erat. καὐτὸν δὲ alii MSS. Sed Aldi lectio καὐτόν τε proxime ad veram accedit.

1275. μοι Ald. edd. MSS. που edidere Ammonius et Beckius, nescio quo auctore.

MVSEVM BRITANNICVM

1263. Journal. X. 271-

1280

1281. Citat Eustath. in Hom. Il. B. 142. 37.

1282

1283

1284. Conf. Eustath. 884. 17. et Iuppr. V. 101.
in Iliad. N.

1285

πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τἀν δόμοις,
ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

ΧΟΡ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων. στερρὰ γὰρ ἀνάγκη.

ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΒΗΣ.

IN NOTIS.

28. l. 3. αἰόλος
118. l. 2. King.
144. l. 2. Ex
151. l. 4. feminino
l. 8. φύσις.
154. l. 4. πολεμόνδ'
5. κεύρω.
159. l. 1. οὗ
283. γέγωθε
617. Aldus.

81. De his verbis πάλαιος et παλαιῶς, Morus in Isocr. Paneggyr. p. 15.

Ἄλλος semel ponitur, ad duo membra, vel bis ad 28 loca.

Ἀεὶ ὡς plerumque dissyllabon, Atticè. 31. Sed vid. 1056

Ἀχιλλεὺς et Ἀχιλεὺς. 110

Ἀϊτὸς, M. et Trem. 151.

Ἀχαϊκὸς non Ἀχαιϊκὸς 291. antepenult. long.

Ἀΰλὸς, non ὦὐλὸς, pro ὁ αὐλός. 299.

Ἄμμορ οι, non ἄμμοι ρ οι nec ἄμορ ρ οι. 425.

Ἄμμα, Sec. long. 448.

Ἄλλως μήν junctim. 493.

Ἀναίσχυντος et ἀναίδεια. 611.

Ἀπὸ et ὑπὲρ. 665.

Αν duplicatur. 736. — male omittitur. 1183.

Ἀρχεῖος, non Ἀρχεῖα, apud Tragic. 752.

Ἀ ch ὁ. 992.

Ἀεὶ prima communis. 1172.

Ἀγαθοί. 1216.

A longa in fin. vocis non elidit, sed elidit sequentem in initio brevem. Praef. XI.

Ἀξιούμενον. 323.

Ἀπεῖπον ἄλλῳ. 936.

Aristophanes. bis. 1 + Ran. 1366. 70 + Av. 1054 + Vesp. 354 112 7 + Av. 670 — 154 + Ran. 317 — 448 + Vesp. 1429 — 788 + 1255 + Ran. 1095 — Praef. IX +

Aesch. Pers. 470. 31 + Prom. 858 — 118 + 21 — 374 + 271 — 734 + Pers. 584 — 734 + Prom. 890 — 1125 + 246. Praef. VIII. + agam. 664. et Choeph. 654. et Eum. 896. et Suppl. 800. et ap. Plutarch — Praef. VIII. +

augmentum servand. 584. 1184. Praefat. V.

articuli in Choro in vase re nullo jure. 455.

Aorist. à proferunt Tragici. 339 +

anapaest. Metrum aliquando admittit Dorie. Dialect. in hôc Codd. obediendum. 103.

anapaestaeon in sedibus alius Iamb. nisi in primâ Praefat. V. VI. 788. 385.

Harmonius Nost. 269 425. 671. 915. 1260. 1275.

Alexander Rhetor. 284.

Athenaeus. 448. 876. bis. Praefat. XII.

Aldus passim.

B.

Βίον et πόλιν 1260. et in Mss. Soph. Antig. 83 — 1260+

B.

Brunck passim.

Beckius sæpè.

Brunck alienis conjecturis tacitè adoptat. 464.

conjecit malè. 758. 977.

anapæst. in sedibus paribus delectatus. 788.

Bothius. 671.

Brunckius omittit augment. 1184.

Burtonus (Joannes) Prof. Oxon. XIII.

Γεραιὸς et Γεράιος. 64. 278.

Γαῖαν et Γαίας. 149.

Γενναῖος. Masc. et fem. 151. 596.

γε et σοί. 350

γάμου et γάμων. 356.

γε μέν τοι iunguntur Soph. et Eurip. 604. at nunquam γέ τοι τι.

γόων et νόμων. 685.

γε male additur. 768.

γ' et δ' 958.

γυναικᾶν pro γυναικῶν in Choro, nimis Doricè. 1061.

γέγοιλο et γέγοιγλο. 1149.

γ' male omittitur. 1265.

γε, δέ, θε. 1269.

γεννᾶιος: fem. gen. 596 et 2d. 150.

Cicero. Tusc. 1. 16. de orat. 22. 780

Clemens Alex. 574

Commun. Generis regulam non semper servant veteres. Præfat. xi.

Communis generis Nom. in ος attic. 151. Scil. ὄρφανος.

παντοῦερος. 1247

γενναῖος. 596.

ὀλιγέος. 300.

Catullus. 1050.

Δύσηνος Mase. et Fem. 215.

Δὴ et δὲ. 332 607.

Δὲ, et istius modi particulæ addendæ malè corrumpitur metrum. 631.

Δύεσθαι et Ὀδύεσθαι. Atticè in usum. 734.

Διοσκόεσιν et Διοσκούεσιν. 926

δ' et γ' 958.

Δέδωκεν et Ἔδωκεν } 1078.
et ἔθηκεν —

δύνασθ' ἂν et } 1183
δύνανται }

δ' malè omittitur. 1265.

δὲ, σε, γε. 1269.

δοίλιππος et δοίχηλος. Addend. 482.

δεῖ cum Genitivo. 1015.

δειλαία δειλαίας. 157 206. 209:

δοῦναι δίκην. dare pœnam 847.

Demosthenes. 1.

Dawes. 39. 299. 575. 571. 1038. Præfat. IV.

Dorismi ex Iambis Mss. auctoritate removendi. 375. 1101. 1250.

Dio Chrysost. 611.

Dactylus in quinta sede secund. Eod. quorundam 765.

Dorismi in Choris. 1061. nimia Librariorum studia et reponendi auctor. Mss. Præf. XV. +

ἁλίαν, non ἅλιαν attice. 39.

ἁλίαν τιδέμνιος; 921.

ἁπαλεωτός. 166.

ἀλεκτρυόνων male pro ἀνδρυόνων. 585

ἀνδρεχεσις magis Tragicor. quam ἀνδρεκεια. 752.

ἀνωγα et ἀνώγω. 844.

ἀπεξυλῶ et ἐκξεξαῦλα. 916.

ἀς et ἐς. 920. 1018.

ἐς male additur post ἡγεμὼν omittitur Brunckio et Beckio. 1018.

ἀσσυβεῖς male pro συβεῖς 1073.

ἄδωκεν et δέδωκεν } 1078.
ἔθηκεν.

ἀν et ὑπ' 1137.

ἀν male additur. 1185.

ἀυλώχει male pro ἠυλώχει. 1187. 18-1218

ἀσήμενε }
ἀσήμεκνε } 1205.
ἀσήμεινε }

ει non η. terminatio secund. Person. sing. passiv. Indic. modi, Praes. et Futurorum. Prolat. IV.

ἀλεινὸς, non ἔλεεινὸς ap. Atticos. Prof. IX.

ἀμὼ πτερον. 391.

Eustathius. Iter. 21. 70. 264-425. 574. 607. 685. 801-820. 925. 990. 1255.

Euripid. I. aul. 12. 31 + Hipp. 275. 32 + Hippol. 197-149 + Orest. 66-283 + 284 + Bacch. 587-286 + H. Fur. 30-327 + Or. 1029-429 + Electr. 52-606 + Med. 159-734 + Andr. 397-734 + Suppl. 404-768 + Herc. F. 1211-836 + Cyclop. 662-1030 + Bacch. 1122-1050 + Phoen. 255. et apud Alian. Prof. X. + Orest. 268. Prof. X + Med. 1395-Prof. XIII + Hecub. 425-Prof. XIII. + Ion. 1. -347 +

Euripides idem verbum retinet. 606 μεσόφρυν Heumanno ἐφρύαξε. 822. 824 sec. Brunck. coniect. + apud Plut. 1255 +.

Epigram. 1440.

Eumathius. 232. 336. 607.

Ennius. 298. 754. 822. addend. 500.

Etymol. Magn. 734. 831. 1102.

Euphorion. 876.

Eupolis ap. Harpocrat. 1183.

Z.

ζέουλι et ἐζέουλι. 1046.

ζόης de metrum, non ζωῆς. 1098.

F.

Femina de se loquens pluralem adhibet numerum, genus etiam masculinum. 676.

H.

ἧσσον non ᾽Ηττον Tragic. 8.

ἠδὲ Homericum pro Καὶ, et in Euripid. 327. H. Fur. 30 — 327. Aesch. Pers. 16

ἤν cum subj. non optat. 605.

ἤπιν male additur. 976.

ἠῦχος et ἠύχως. 1099.

ἤομεν. ἤολε ἤοαν { attice contrahi pro } { ᾽ήδεμεν ᾽ήδειλε η } 1102

ἤομεν et ᾽ομεν. 1102

ἠὐλύχει non ἐὐλύχει. 1198. 18. 1218.

η in fin. vocis non elidituri, sed vocalem brevem in initio sequentis elidit. Praef. xi.

G.

Gregorius Corinth. 229. 299.

Gellius. 297.

Gronovius Jac. laudatur. 1183.

Grotius. Praef. XII + 9x Stobaeum. Vid. Stobaeus +

Θεράπναν pro Θε-
σπάναν. 486.

θυοιῶν et θυοιῶν. 912.

Hecuba, f. Dymantis
Homers. Ciscos, Lerisidi
et Virgilio. 3.

Homer. Il. Π. 718. 3 + 41 +
C. 372 – 154 + 327 + Hymn.
Cer. 264. — Prof. IX +

Hesychius. 65; 159. 734.
Prof. VIII.

Hiatus in fin. Iamb. ef.
fugiendus. 415 +
Hiatus non admitt. 571.
Heathii conject. Vaciè
adoptat Brunck. 464.

Hermogenes. 574.

Harpocratio. 1183.

Hermias, Schol. in Platon.
500.

Hecubo L. liberi. 424.

Ἱππικὴ sine articulo sæpè atticis. 788.

Ἰλιάδος et Ἰλιάδ. 925.

Ἰλιὰς male aldus pro Ἰλιάς. 1002

Ἰὼ et Ἰὸ, Ἰῶ 1024. 1055.

Ἰὼ et Ἰῶ. 1024. 1055.

Ἰχνος simpliciter pro pede. 1050.

Ἴτε et Ἶτε, ἴτε. 1084.

Ἴομεν et ἤομεν. 1102.

Isocrates. 22.

Iambicum Metrum. Senarii pedes tertius et quartus unum pedem unamque vocem efficiunt. 734.
Non admittit anapæst. nisi in prima sede. Præf. VI, 4788.

Iota subscribi debet, quando ᾱ ὴ cum Diphthongo Græca efficit. Præfat. IV.

Ionismi in Trag. Præf. XV.

Κέρας et κέρασιν. 466

κρέσσων πρὸς ἀναρχία. 611.

Καθεῖσα et καθεῦσα. 565.

Κέλλειν et ὀκέλλειν in usu Atticis, et δύεσθαι et ὀδύεσθαι. 734.

κόρσιον. 831

κάλαθος. 836

κρύπτειν et καλύπτειν. 901

καπνοῦ male inscitur. 905
καπνῷ et καπνός. 1205.

κυφίως et κεύφιος. 987.

κ pro καὶ [κοῦλος] male addebatur. 1184.

Καασνδρα. suppl. E.

Καοάνδεας et Καοάνδειν. addend. 88.

καπύνει. addend. 255.

κάλλ. κάν. κᾶν. Scribend. nullo Iota subscript. Prolat. IV.

Κέρας et compos. Prof. X.

κόρας et κύνας permutantur. 1163.

Kingius. passim admittit Hiatum. 57
tacitè mutat voces. 58
Prolat. XVI. ubi de Kingii Editione. +

Kuster in Suid. Prol. X.

Λ

λαχεῖν et λαβεῖν } confusa. 41.

λόγῳ et δόλῳ. 1136.

λεγον in fin. Iamb. sine Augmento, in Mtt. 584+

λέγει et λέγων ἑαυ

L

Lucian. 1.

Μ.

Μαολῶν non Μαζῶν. 144.

μάλιν et ἄλλως junctim. 495.

μαολέω et μελέω. 768.

Μουσικὴ saepissime artificio. Atticè. 788.

μ' ὑπεξάγεις — pro με Ü. 806.

μεμπτός {1125. activè

Μόρος, ap. Trag. plerumque Mortem significat. 1260.

Μέλε in Vocat. Casu; non Μέλεε. Praef. IX.

μέθων et μελέων 609.

M.

Musurus. 159.

Menander. 229.

Muretus. 297.

Markland. 429 {in I. Taur. 1291.

Musgravius saepè.

Mulier — Vid. Femina. de se loquens. 515.

Metrum corrumpitur addendis particulis. 681.

Νῦν et πρόσθε opponuntur 60.

νεκρὸς Masc. Genere pro Cadavere. 671.

Neutra pluralia ad singularia referuntur. 269.

Nicophro. Medic. apud Stob. 734.

Nonnius. 754. 822.

Ξ

ξὺν, ubicunque per Metrum licuit pro Σὺν editum, nos monito lectore, post Brunckium et Beckium. 112.

O

Oudinus notat. 291.

Οὐσσεὺς et Ὀδυσεύς. 110

Οὔδε idem ac μηδέ. 21. 112

Οὔτι { a comicis nunquam elidi. } in — red. Οὐ' pro Οὐκ. 112.

Οὐθ' ὁ δέσποτον; 229.

Οὐκοῦν per Crasin { utrumque rectum. } Οὐκ per Elisionem { 338.

Οὐκοῦν et ὀυτοῦ. 402

Οὐ μὴν γε — Inter μὴν et γε aliud verbum interponi debet. 403+

Οὐδεὶς male, secunda brevi, pro δύεις. 734.

Οὐ non potest elidere voc. sequentem. 734.

Οὐρίους fem. non οὐρίας. 894

Οἰζὺς Attice, non Οἴζυς. 944. Praefat. xi.

Οἱ et αἱ. 992.

Οὐδὲ μὴ cum subj. Aor. B'. passivi. 1030.

Οὐρείαν et Οὐρείαν 1069.

Ὅς φῆς et πῶς φῆς. 1187

Ὅις. Ὁισθῆς. Ὁικλῆς. Οἰλεύς. Praef. xi.

Ὀφείλομεν et ὠφείλομεν. 399.

Ποῖα incert. dramat. Latinus. 1.

Pacuvius. 22

Pierson. 31. in Moer. + 1102 + 1172 + Praef. xi.

Poeta incert. Grae. apud Porphyrium. 41.

Porphyrius. 41.

Porsonus in E. Or. 1059–269

Pindar. 793. Praefat. xiii+

Philemon. 876.

Plutarch. 1255. Praef. viii.

P. Liber laudatur. 151. 191.

Π

Πάλης in πολιόω contrahitur. 22

Πάλχειος et παλαιῶς promiscuè ultimam attici. addend. 81

Πάλχειος } ut metrum } add. 81.
Παλαιῶος } requirit }

προσφάτεια de uno. 269.

Πῶμα non Πόμα, attici. 396. 585.

Πέρα et πλέα. 711.

Πρὸς ἀνδρός. 768.

πλευρῶις non πλευραις. 820. Vid. 504. ubi πλευραν. ultim. long.

παραχε. 836

πλαθεῖσα melius quam πλαδθεῖσα. apud Euripi. 884.

παρεσχεν et παρεσχ' ἄν. 1103.

πιστὸς activè. 1125.

πῶς ἔχῃς et ὅς ἔχῃς. 1187.

πόλεον et βίον. 1260 et MSS. Sophocl. Antig. 83. +

ποι in fin. Iambi. 1275.

ποι et που. 1275.

πάνυ. tam vox ap. Tragicos. 825. addend. + Soph. O. Col. 144. Philoct. 650 +

παραψυχὴ, penult. brevi.

περὶν πόδα. 53.

πόλεος: 860.

Q

Quintilian. 810.

ΣΣ non PP. Tragicorum. 8.

ρ. φέρλες pro ῥ' φθέρλες. 339

ῥέονλι et ζέονλι. 1046.

Ruhnken. Ep. Crit. II.
p. 224 — 1046 + In
Ionicum. — adde Lud. 500.

Reiskius. sapè.

Σ

Σ Simon TT. Tragicorum. 8.

Σικέλιώτην error pro Σικίττην. 65.

συνεπεσε et συνεπαισε. 118.

σλεξέος φυσις. 151. 300

σοῦ et σού. 688.

Σκολου magis atticum quàm Σκολους. 825

χε. πέρασχε et πέλασχε. 836

σίγα et σίγα σίγα. 1060.

συθεὶς et εσυθεὶς. 1073.

σὸν et σῷ. 1261.

σλεφάνην πύργων. 904.

Sophocles. ap. Hesych. Prof. VIII. ap. Alian. Praef. X +

Trachin. 259. 22 + 11. 28 + 3. 374 + 287 - Praef. XIII. 41.

Philoctet. 1288. Praef. VIII + 113 Praef. IX + 182 - Praef. XIII.

Aj. 1273, 112 + 210, 123 + 825 + 1233 - 820 + 520 - 822 + 524. Praef. VIII. + Ibid. XIV.

Electr. 1382 — 1078 +

O. Tyr. 248. Praef. VIII. et XIII.

Oed. Col. 1031 — 1125. + 1354 — 1187 +

Trach. 446 — 1125 +

antig. 18 — 1260 +

Synaresis. 458.

Subjunctiv. sine particula cum modum acquirit, solacum. 430.

Stobaeus. 286: 297: 336: 385. 734. 820. 1169. 1170. 1175.

Somnium ex Nocte melius quàm Terra. 70.

Schol. ar. Ran. 1366. — 70

Schol. ined. in Hom. Odyss. T. 43. 60.

Socrates. 448.

Suidas. 144. Praef. X. XII

Schow ost. 159.

Stephanus H. 299.

Steinbrychel. 425.

ΤΤ non Tragicorum, sed ΣΣ. 8.

Τε inelegantes post 2 et 3 Vocem. v. 79.—

Τειλάιον pro Τείλαν. 32.

Τί et Τοι conf. 232.

Του pro Τινος. 374.

Τυχὸν requirit aliud participium, in sequente sententia quod duo membra postea connectere. 788.

Τόνδε μὲν et τόνδ' ἐμοί. 982.

Τῶν { πλησίον. 990.

Τοῦδε et τῶνδε. 992.

Τέν δ' et τήν δ' in Chor. 1057.

Τί δ' ἡμᾶς; et Τί δαί με; et Τι δ' ἐμὲ; et Τι δέ με; et Τί δή με; 1246.

Τύχλανον et τυγχάνω. 957.

1. Τλᾶμον { in Vocat. Casu.
2. Τλάμων { 171.

1.

2. 171. 200.

Trisyllabo in fine Iambi procedit Iambus; nisi ubi monosyll. sit vox praecedens,—hunc enim Iamb. aut Spond. indifferenter admittend. 347.

Tragici non ee pro εσ, nec ττ pro σσ. 8.

Tempora permiscent. 21

amant του. 232 in Gnomis.

si Trisyllabo finitur Iambicus versus, in Diiambo eum concludi volunt. 347. 44

non omittunt Augmentum. Praef. 584.

Ionismi raro ubiuntur. ξεινος et ξεινος — μόνος et μοῦνος — γονάλα et γύαλα — πόρος et πόρος. δοκὶ et δοκεί. Praef. XV.

Trabea ap. Cic. 780

Tragicus anon. 448.

Terentius. 780

Tatian. 448.

Taylor. 734.

Thomas Magist. 21. 144. 264. 373.

Theognis. Praef. XII.

Υ.

Ὑπὲρ et ὑπὸ. 665.

Ὑπερβολή, Actiones. 1125.

ὕπ' et ὑπ'. 1136.

U.

φανείην et φανείη. 848.

φίλον et φίλιον. 852.

φονέα ter ultimam corripit Eurip. 876. et Electr. 599. 763.

φανεῖ, Attice pro φανῇ. 1223.

φιλοξένη, fem. Gen. Praef. xi.

φάνλοφα. 54. 91. 394.

φεῦ, extra versum. 950.

Virgilius. x. 705. 3+

Virgines gestare aurem solita. 154.

Valcken. in E. Phoen. 609 et 1683 — 327 + 11. 375 + 621 — 430 + 396 — 768 +

Valckenaer. 820. 915.

Voces semel tantum posita, quae debent geminari. 708.

Valcken. in E. Hippol. 294 — 1183 +

Versus spurius. 965.

χερρόνησον non Tragicor. sed χερσόνησον. 8.

χεῖν pro χεῖναι. 264.

χεὴ et χρεὼν in eodem vers. 286. χεὴ — χεὴ. 977.

χευσέων dissyllab. 458.

χεῖες et χείεος. 1141

χειρ δεξιὰ. 346

χειρ ἀριστερὰ. 1141.

χειὰ ἑρσοῦ. 970.

χερσῖν. 530. χερσῖν. 531. χειρί. 532.

W. X

Wassius in Thucyd. II. 84. Praefat. XI+

Ψ

ψυχὴ Ἐκλογὸς. 22

Υ

ΣΣ.

ἄνολος non leg. sed ἄνολος
pro ὁ δολὸς Attice. 299

Τὼ et Τὼ. 1024. 1055.

ὡς σέ. 987

Ζ.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΙΟΥΣ ΕΠΙ. ΚΟΛΩΝΩι. Brunck

	unckii.	H. Stephani.
	nterati. 1786.	Parisiis. 1560.
	ρὶν νῦν	Πρινὴ
	ὴν	ὢν 272.
	ὸν	τόνδ'
	μέν τοι	μέντοι
	ἔστι	ἐστὶ
	κ γ' ἐμοῦ φανεῖ	ἔξ ἐμοῦ φανῇ
	τίς ἔστ'	τίς ἐστ'

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

οἰδίπους ἐπὶ κολωνῷ. H. Steph.

	Brunckii	H. Stephani.
	Argentorati. 1760.	Parisiis. 1560.
linea.		
101.	ἀλλ' ἐμοὶ	ἀλλά μοι
115.	ἠὐλάβεια	ἡ ὐλάβεια 275.
121.	λεύσσεις νιν	λεύσσετ' αὐτόν

CXXII.

XIIII.

Lectio Alleti
mutatur.
8. cum Brauchio -
21 cum Br. Valii
39 cum Bauer. et
Lectt. Edit.
274.
44 cum Br 65.
69. cum Hark.
75 cum Br. 76
80 cum Reiskio
89.
94 cum Menbr.
119. 1285. cum Hark.
95. 110. 130. 143 -
112 cum Mll.
114 cum Brun.
150 cum Ml.
166. Ml. Reiskii
171. cum Mll. V -
176. cum pluribus
180 4 Ml.
191. Lib.
200. cum Mll.
Patbr.
206 cum Hark
240
241.

Lectio Alleti
Reiskium
restituentes.
103.
232 Pol -
252 Vat.
264. Xeqv
Vaticanorum Reiskii.
269. 4 Mstis
278. 286. 291 -
297 cum Muret.
316. Aldus -
332 Aldus -
336 Ald -
365 q.
368

Conject.
Porsoni
60. ejecit Th
149
176 de cum
337 -

Conjectanea
ad Lectionum
Aeschyleum-
rum
S. Musgravii
3. Heathii
18 Musgravii
19. Dawesii
51 MS. 252.
78
97
98 et Schütz
99 Dawes.
100 et Gelf. Cr.
173 Thom.
202 Reiske.

Conjecturae palaeographicae
in Aesch. Persas 164.
70.
229. δεδαον
245. φόβος
278.

Conjecturae palaeographicae
in Aesch. Prometheum
118. 112. 60. 31.
163. 166. 219
245 Lect. MS.
250. Br. 339
382. 391

Lectio Alb
mutator.

229.
257.
252.
338 –
347 –
350. Br
356 Br
359.
361. 9.
373 Br
375.
377 1.
385 –

396
399

Loca pri
283. 284
298
327 –
374